Ξέρουμε τι γίνεται στη Γαλλία – Του Νώντα Σκυφτούλη

Του Νώντα Σκυφτούλη

Όλοι γνωρίζουν, αλλά εμείς πολύ καλύτερα. Βιώσαμε τον Δεκέμβρη του ’08, όπου για πρώτη φορά στη χώρα που ζούμε αναδύθηκε μια σύγχρονη εξέγερση, από αυτές που προαναγγέλλουν τον χαρακτήρα, το νόημα, τη νοοτροπία, αλλά και τη μοίρα όλων των σύγχρονων εξεγέρσεων. Κοινό νήμα αυτών είναι η εναντίωσή τους στους «νοικοκυραίους» των αφηγημάτων, της Ιδιοκτησίας, του Εμπορεύματος, της Καπιταλιστικής αισθητικής.

Η εξέγερση, παλιά ή νέα, δεν γίνεται στα νύχια της γάτας και αυτό είναι κοινωνικός νόμος. Η αποσυμπίεση και η αλλοτρίωση βρίσκονται στο δρόμο της εξέγερσης και της επανάστασης και αυτό είναι ένας δεύτερος κοινωνικός νόμος. Τις εξεγέρσεις τις κάνουν οι εξεγερμένοι, να και ένας τρίτος κοινωνικός νόμος. Στις σύγχρονες εξεγέρσεις, λοιπόν, αρχής γενομένης από τη Γαλλία και τον Δεκέμβρη συμμετέχουν οι αποκλεισμένοι από τον Κυρίαρχο και τις σχέσεις Κυριαρχίας. Από το κράτος και τον καπιταλισμό δηλαδή. Αλλά μπορεί να συμμετέχει και όποιος/-α έχει απελπισμένη συνείδηση ή συνείδηση της απελπισίας.

Στη Γαλλία οι μαθητές έδωσαν το πολιτικό σύνθημα και ανταποκρίθηκε όλο το διάχυτο αποκλεισμένο κομμάτι των προαστίων, των διαμερισμάτων με εντονότερη μεταναστευτική σύνθεση, αλλά και το μητροπολιτικό νεολαιίστικο κομμάτι του Παρισιού, της Λιμόζ, της Λυών και άλλων δεκάδων πόλεων, μαζί με συντρόφους συντρόφισσες, και η άμυνα έγινε επίθεση. Η φωτιά, το οδόφραγμα, η λεηλασία είναι πολιτικά εργαλεία της εξέγερσης, αλλοτριωτικά μέν, αλλά και απελευθερωτικά ταυτόχρονα, δημιουργώντας απειλή και διευρύνοντας την ορατότητα της εξέγερσης.

Όλες οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις αναπαράγουν στο πεδίο

της σύγκρουσης ό,τι έχουν εσωτερικεύσει σε αξίες και σημασίες από το καθεστωτικό πλαίσιο που καταστρέφουν, είτε είναι κυβερνητικά κτίρια είτε είναι η Luis Vuitton είτε ένα μπακάλικο. Η βία τους νομιμοποιείται από το ίδιο το δρών υποκείμενο και η βία τους δεν είναι παρά αυτή που αντιστοιχεί στην κοινωνία, απέναντι στην οργανωμένη βία του κράτους και αυτός είναι και ένας πρόσθετος νομιμοποιητικός της λόγος.

Άγρια η εξέγερση του Παρισιού και για αυτό αχειραγώγητη και αδιαμεσολάβητη. Άγρια γιατί λειτουργεί παρά και ενάντια σε κράτος, κόμματα, συνδικάτα, θεσμούς και φυσικά σε αφηγήματα επαναστατικά ή αντεπαναστατικά. Δεν ξεκινάει με κανένα πρόσημο, με κανένα καθολικό είναι. Ριζικός αθεϊσμός. Μηδενιστική εξέγερση, με την ευχή να στραφεί στον ενεργητικό μηδενισμό, ενάντια στον παθητικό μηδενισμό του καπιταλισμού. Να αρχίζει να συγκροτεί αξίες και δεσμούς από την αρχή μία-μία, για το εφικτό, το ανέφικτο, για το όριο, για τον χρόνο, για την θέσμιση, για τον κοινωνικό δεσμό.

Αυτή η σύγχρονη μηδενιστική εξέγερση είναι άγρια και στο πεδίο. Δεν είναι εύκολα εκεί τα πράγματα ούτε για αυτούς που συμμετέχουν αυτοδικαίως, λόγω πολιτικού προσανατολισμού, στις άγριες εξεγέρσεις. Οι αποκλεισμένοι αυτού του κόσμου θα αποτελούν την πλειοψηφία της εξέγερσης είτε της επερχόμενης είτε αυτής που ζήσαμε τον Δεκέμβρη. Το υποκείμενο αυτό έχει τον συγκεκριμένο προσανατολισμό της απελπισμένης συνείδησης και όχι της προοπτικής. Σε αυτό διαφέρουμε όμως. Αυτή η διαφορά στο πεδίο δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμη. Παρόλα αυτά, οφείλουμε να συμμετέχουμε. Γι’ αυτό ούτε λόγος. Αλλά για να είμαστε στη ροή της εξέγερσης χρειάζεται και να αφήσουμε μερικές βεβαιότητες απέξω και ταυτόχρονα να μην ενσωματωθούμε απολύτως σε αυτό το διάχυτο. Εκ των ων ουκ άνευ, λοιπόν, ανεξάρτητη, ισχυρή, οργανωτική και πολιτική δυνατότητα. Αυτονομία εν συγκρούσει που λένε και οι φίλοι μας οι Γάλλοι.

Υ,Γ. Λένε διάφοροι για τις εκλογικές συνέπειες της εξέγερσης και ποιος θα χάσει και ποιος θα κερδίσει. Αυτοί που συμμετέχουν στις εκλογές θα χασοκερδίσουνε, πότε η Δεξιά πότε

η Αριστερά. Εδώ μετά το ‘08 και το ‘12 κέρδισε η αριστερά, στη Γαλλία ενδέχεται να κερδίσει η δεξιά της Λεπέν. Η Λεπέν το μόνο που μπορεί είναι να διευρύνει το μέτωπο της κοινωνικής αντίστασης και της ενδεχόμενης εξέγερσης. Το θέμα είναι τι θα κερδίσει η Γαλλική εξέγερση, ο Δεκέμβρης κατοχύρωσε ένα σύνολο ατομικών δικαιωμάτων και έχουμε ακόμη…

Η Αριστερά της Βόλβης “Από Αρχηγικό κόμμα σε κόμμα αρχών”

Είναι το γνωστό ιστορικό αίτημα του κινήματος Βόλβης που έγινε από τον Βαγγέλη Μεϊμαράκη στο περιθώριο του Β΄ Συνεδρίου της Νέας Δημοκρατίας, το 1979 στην Κασσάνδρα Χαλκιδικής. Τώρα, γιατί αυτό το γεγονός έγινε στη Βόλβη, και παραμένει επίκαιρο για την Αριστερά, ακόμη και σήμερα, δεν έχει διευκρινιστεί ακόμη όπως μας πληροφόρησε ο αείμνηστος Σάκης Μπουλάς, που έπαιζε τον Παπαρρηγόπουλο του κινήματος στην ταινία “Να περιμένουν οι γυναίκες.”

Η αλήθεια είναι ότι σε μερικά χρονάκια από τότε η Ν.Δ. κατάφερε όχι μόνο να τα διευκρινίσει αλλά και να εφαρμόσει αυτή την έκκληση του κινήματος Βόλβης εναλλάσσοντας τις ηγεσίες σαν πουκάμισα χωρίς ιδιαίτερους τριγμούς και χωρίς εσωτερικές καταγγελίες για νοθείες και πραξικοπήματα, παρά το γεγονός ότι τα μέλη και οι οπαδοί της δεν συγκινούνται από αυτά τα αντιαρχηγικά και δημοκρατικά, εκτός βέβαια από τον Μεϊμαράκη και την παρέα του που τελικά τα κατάφεραν.

Θα πει κάποιος και δικαίως: Η Ν.Δ. διαχείριση του υπάρχοντος

κάνει και αυτό δεν είναι δα και τίποτα σπουδαίο. Σωστά αλλά εδώ δεν πρόκειται να μιλήσουμε για τη Δεξιά και τα μικρά, αλλά για την κοινοβουλευτική Αριστερά και τα μεγάλα, με αφηγήματα με προοπτικές με ωραία λόγια με.. με..με. η οποία παρεμβαίνει σήμερα στο περιθώριο του κινήματος Βόλβης.

Το κίνημα Βόλβης εντός της Αριστεράς ροκάνιζε για αρκετά χρόνια τον Σύριζα μέχρι που ο Αρχηγός παραιτείται και ο δρόμος για "κόμμα αρχών" είναι ανοικτός και μάλιστα χωρίς προστατευτικά κιγκλιδώματα χωρίς όρια πλάτους, γιατί τα στελέχη δεν ήθελαν να μιμηθούν τον γεννήτορα τους, που και κόμμα αρχών είναι και εσωτερική δημοκρατία έχει.

Αυτοί ήθελαν πλήρη και δημόσια δημοκρατία τρομάρα τους. Τέτοιο πράγμα δεν υπήρχε ποτέ στην Αριστερά αφού δεν υπάρχει κανένας αριστερός σε ολόκληρο τον κόσμο με τέτοια οργανωτική κουλτούρα. Αυτή που δίδαξε σε όλο τον πλανήτη την λατρεία του Γραμματέα την προσωπολατρία και την θεολογική σχέση με τους αρχηγούς καλείται να περπατήσει σε ένα πλάτωμα μεγάλο και μάλιστα χωρίς Αρχηγό! Αυτή λοιπόν η Αριστερά που λειτουργεί πάντα με όρους μειοψηφίας κι ας κατέχει το 70% του εκλογικού σώματος πειραματίστηκε σε δημοκρατικές και πλειοψηφικές ανοησίες! Η οργάνωση της μειοψηφίας είναι η βιωματική εμπειρία της Αριστεράς εγγεγραμμένη στο dna της και όποιος την αρνείται ακυρώνεται σαν Αριστερός. Το ξέχασαν αυτό;

Αυτή λοιπόν που δίδαξε τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό καλείται να λειτουργήσει με όρους πλειοψηφίας. Αν είναι δυνατόν! Και οι όροι μειοψηφίας πως θα ξεριζωθούν από το dna του Αριστερού για να αποδεχτεί πλειοψηφίες και άλλα τέτοια; Κάνουν εκλογές ανοικτές στο δημόσιο χώρο και φυσικά χάνουν την πλειοψηφία. Τραβάνε τα μαλλιά τους. Ήταν πέναλτι κ. Παύλο ρωτάει η Δούρου. Ό ορισμός του πέναλτι της απαντούν όλοι και η Όλγα μαζί. Ε τότε να τους καλέσουμε στα μπουζούκια και εκεί να τους πούμε: Είσαι από Πετρούπολη Αιγάλεω Λακωνία δεν μπαίνεις, δεν μπαίνεις. Διώξανε τον Κασσελάκη και κανά δυο χιλιάδες Αριστερούς και ξαναήρθαν στα ίσια τους αφού έκαναν κάτι το Αριστερό και το αντιπλειοψηφικό. Ναι αλλά ποιοι είναι οι

πραγματικοί Αριστεροί; αυτοί που φύγανε επί Κασσελάκη ή αυτοί που διώξανε τον Κασσελάκη; Αυτό δεν έχει διευκρινιστεί ακόμη!!!.Μετά από αυτά έρχεται και η μόνιμη αριστερή προσταγή του Τι να κάνουμε και μάλιστα σε κόμματα που είναι μόνο και αποκλειστικά κοινοβουλευτικά.

Πριν φτάσουμε εκεί δεν τελειώσαμε ακόμη. Ας περιμένουν οι Αριστεροί.Τόσο στον Σύριζα όσο και στην Νέα Αριστερά υπάρχουν διαφωνίες ως προς την προοπτική. Θα πάμε ρωτάνε κάποιοι-ες με την εμπειρία του ανοικτού ή του κλειστού ως προοπτική. Με την αναζήτηση και ενίσχυση ταυτότητας ή με την πολιτική προοπτική της κυβερνησιμότητας. Παρά αυτά τα διλήμματα στόχος τους και μάλιστα μανιακός είναι να μπούνε στη Βουλή γιατί είναι μόνο και αποκλειστικά κοινοβουλευτικά κόμματα. Σε αντίθετη περίπτωση χάνονται και πολιτικά και προσωπικά διότι δεν υπάρχει άλλος ρόλος γι αυτούς.Όλο αυτό το διάστημα που είχαν να διαχειριστούν μια κατάσταση ντρόπιασαν τους αριστερούς ψηφοφόρους και μόνο η παρουσία τους στο γυαλί κάνει την ντροπή να ντρέπεται. Βγαίνουν και λένε τη γνώμη τους την άποψη τους ακόμη! επειδή τους το επιτρέπει ο φιλελευθερισμός και μόνο.

Διαχειρίστηκαν ένα κόμμα με τέτοιο τρόπο ώστε να επιβεβαιωθεί πανηγυρικά ότι δεν μπορεί να υπάρξει μη Αρχηγικό κόμμα και μάλιστα στην περίπτωσή τους μη σταλινικό. Δίδαξαν σε όλη την κοινωνία μέσα από την απόλυτη αδυναμία δημοκρατικής "αυτοοργάνωσης" της ιεραρχίας έστω, ότι υπάρχει πλήρης αδυναμία και ανικανότητα χωρίς ηγέτες. Κατά τα άλλα είναι ενάντια στη Δεξιά και τη Ν.Δ. . Έδωσαν την χαριστική βολή σε αυτή την Αριστερά με αντίδωρο την ιδιοτέλεια ενός ό,τι νάνε προνομίου . Αν τελικά βρουν λύση για μη αρχηγικό κόμμα ας το πουν μήπως κάνουμε και εμείς κανένα γιατί αρκετή ταλαιπωρία τραβάμε με συνελεύσεις και τέτοια.

Και εκεί λοιπόν που βρισκόταν σε μια κατάσταση ύπαρξης υπό σύγχυση κάνει την εμφάνισή του ο Αρχηγός. Αριστερός και μάλιστα Ελασίτης!!!. Ούτε κεντρώος ούτε δεξιός. Αριστερός μεν για ταυτότητα αλλά διαχείριση του καπιταλισμού για πολιτική. Το έχει στην παράδοσή της η Αριστερά αυτό αλλά έχει και

κρατικό καπιταλισμό όπου εργάτες αγρότες ποιητές κ.λ.π. να είναι όλοι σε σχέση μισθωτής εργασίας από το κράτος , χειρότερα δεν γίνεται. Τα τελευταία δεν τα λένε πλέον συμφιλιώνονται με τις κρατικοποιήσεις εθνικοποιήσεις!!!, αναδιανομή εισοδήματος και ότι υπέκλεψαν από τον Κέυνς και τη σοσιαλδημοκρατία. Πάνω σε αυτά άλλος περισσότερο άλλος λιγότερο είναι Αριστερός δεν θα τα χαλάσουμε εκεί εκτός αν παίζει θέμα εξουσίας ρόλων κλπ οπότε ας γίνει σφαγή.

Λοιπόν, ήρθε ο Αρχηγός και μάζεψε όλους τους Αριστερούς στις φτερούγες του. Όταν λέμε όλους εννοούμε όλους. Ούτε χαλίκι αριστερό δεν έμεινε για κανέναν. Το ποιος είναι Αριστερός θα το πει η κοινωνία δεν χρειάζεται να ασχολούμαστε με αυτό. Ακόμη και ο "μπατζανάκης" του Κασσελάκη Πολάκης συμφώνησε πολιτικά με ολόκληρη την εισήγηση Φάμελλου αλλά διαφώνησε για την επισφάλεια της αποκατάστασής του. Και ο Φάμελλος μέσα από τη γνωστή στην αριστερή γραφειοκρατία μέθοδο των χρησμών έκανε εισήγηση γραμματέα Εδεσσαϊκού και προανήγγειλε ότι αυτός και οι δικοί του θα πάνε για βουλευτές σε άλλο κόμμα. Τα υπόλοιπα μπατζανάκια στα σκυλιά του Κιμ

Αυτή είναι η Αριστερά βασικά και σε αυτή την ιεραρχία μπορεί να κάνει κάποιος την πολιτική καριέρα του. Καμιά αντίρρηση, δουλειά είναι και αυτή. Όποιος θέλει να γίνει χρήσιμος στην κοινωνίας υπάρχουν εναλλακτικές κοινωνικές αντιθεσμικές αντικαθεστωτικές. Μόνο όμως αυτοί είναι οι Αριστεροί; υπάρχουν και άλλοι με λίγες δυνάμεις. Αυτοί ας περιμένουν, να έχουμε και εμείς κανέναν να λέμε μια καλημέρα και να βολτάρουμε πότε-πότε Προπύλαια Πανεπιστημίου Σταδίου κ.λ.π. στην ίδια διαδρομή με τα ΜΑΤ με τα δακρυγόνα και τα τοιαύτα.

Με τις υγείες μας.
Νώντας Σκυφτούλης

Το Συνέδριο του Κ.Κ.Ε- Προς επαναθεμελίωση της γενεσιουργού θέσης

Του Νώντα Σκυφτούλη

Ενδ.: *Τι, δηλαδή, πρέπει να γίνει σοσιαλιστική η Ρωσία για να την υποστηρίξουμε; Αυτό λέω και στο κόμμα που διαφωνώ με αυτή τη θέση που έχει τώρα.*

Νώντας: *Συντρόφισσα, δεν διαφωνείς με το κόμμα, με τον Λένιν διαφωνείς. Βρε συντρόφισσα, έχεις τόσες δεκαετίες στο κόμμα, δεν γνωρίζεις ότι αυτή η θέση περί ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του Μεγάλου Πολέμου γέννησε το κόμμα νέου τύπου; Την οποία ξαναέβαλε μετά από 100 χρόνια το κόμμα στο τραπέζι;*

Ενδ.: *Τίποτα τίποτα, εγώ θα υποστηρίζω τον Πούτιν που δέχεται ιμπεριαλιστική επίθεση. Και να σου πω κάτι, με προβληματίζει και με ανησυχεί που εσύ εδώ και καιρό υποστηρίζεις το κόμμα.*

Νώντας: *Υποστηρίζω ότι εδώ και καιρό προχώρησε, έχει γίνει καθαρό λενινιστικό και όλοι οι άλλοι ξέμειναν στάσιμοι με τους στρατοπεδισμούς, τους αντιιμπεριαλισμούς και τους εθνικισμούς στο χέρι.*

Ενδ.: *Για να συμφωνείς εσύ με το κόμμα κάποιο λάθος κάνει το κόμμα.*

Νώντας: *Άλλο Λένιν άλλο Τσάρος και να ξέρεις ότι ο Λένιν μισούσε τη Ρωσία και ποτέ δεν συμμάχησε μαζί της στον πόλεμο.*

Ε, βέβαια, πώς να επαναφέρεις μια θέση ξεχασμένη για 100 χρόνια και να πείσεις τα μέλη και στελέχη που είχαν χτίσει άλλον ανθρωπολογικό πολιτικό τύπο;

Ένας πραγματικός, σχεδόν καθημερινός διάλογος στα Εξάρχεια με ιστορικό στέλεχος της περιοχής του κόμματος.

Έτσι ξεκίνησαν όλα

Ο Λενινισμός έχει κάνει τον ιστορικό του κύκλο στον αισθητό κόσμο και μαζί με τις συνέπειές του και τις εκδοχές του αιωρείται σαν αστρικό νεφέλωμα παρά σαν απειλητικό φάντασμα. Τον πήραν μαζί τους οι παραγωγικές σχέσεις, οι παραγωγικές δυνάμεις, τα Τεηλοριστικά και Φορντικά μοντέλα, η διάλυση της συλλογικής συνείδησης, η ίδια η βιομηχανική ζωή, που απέδρασαν οριστικά από το μάταιο τούτο κόσμο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Όσο και αν φωνάζει ο Βλαδίμηρος “θέλω οξυγόνο”, βρίσκεται ήδη εκτός ηλιακού συστήματος. Ο Χρηματιστηριακός καπιταλισμός και η σύγχρονη κυριαρχική τεχνολογία που έχουν ήδη τεμαχίσει άτομο και κοινωνία δεν καταλαβαίνουν από αυτά ούτε καν τα αντιλαμβάνονται. Ο καπιταλιστικός ρεαλισμός απαιτεί χαρούμενο και όχι θλιμμένο διαφωτισμό να τον αμφισβητήσει.

Ο Λενινισμός που λέτε, μπορεί να μην υπάρχει, υπάρχει όμως το ΚΚΕ, που παρά το ιστορικό γήρας, έχει τη δύναμη να παραγάγει ακόμη ιδεολογία και μάλιστα δεσμευτική στην πολιτική του παρουσία, κάτι το οποίο είναι πολύ ενδιαφέρον σήμερα, από ό,τι σε όλες αυτές τις δεκαετίες της μεταπολιτευτικής του στασιμότητας. Και αυτό υπήρξε το κίνητρο να γράψουμε το κείμενο μπας και οι άλλες κομμουνιστικές συνιστώσες (αριστεριστές κλπ) εναρμονιστούν, προκειμένου να φανούν χρήσιμες στους δύσκολους καιρούς που έρχονται, αλλά και γιατί αρκετές δεκαετίες κάθονται δεξιά του. Θα τα πούμε πιο κάτω.

Το Κ.Κ.Ε είναι η μοναδική οργανική και βιολογική συνέχεια του Λενινισμού στη χώρα που ζούμε. Αυτό το κατέκτησε λόγω-έργω. Φημολογούνταν στην αρχή της μεταπολίτευσης από κάποιους στο χώρο του Πανεπιστημίου, αν θυμάμαι καλά, ότι το κόμμα είναι ρεφορμιστικό για διάφορους λόγους (χαρακτήρας επανάστασης, βίαιο πέρασμα και άλλα φοιτητικά επιχειρήματα).

Ο Χαρίλαος Φλωράκης δεν ήρθε στην μεταπολίτευση για νέο Αντιπερισπασμό, χορτασμένος κομμουνιστής ήταν ο άνθρωπος. Έχοντας παραμάσχαλα το 9ο συνέδριο, απαιτούσε νομιμοποίηση και ενσωμάτωση. Απόλυτα δικαιολογημένος. Είχε, όμως, για τους ανυποψίαστους, το 9ο συνέδριο την καινοτομία που διατυπώνονταν με σαφήνεια η θέση ότι το Αντιιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Στάδιο είναι ενιαίο προτσές με το σοσιαλιστικό. Σε μια εποχή που τα εθνικά αντιδικτατορικά λαϊκοδημοκρατικά στάδια, των 12 μιλίων προτάγματα, κυριαρχούσαν στην αριστερά και τα οποία οδηγούσαν σε εγκληματικές συνεργασίες και φαιδρότητες.

Παρόλα αυτά ο Χαρίλαος έδινε έμφαση στο Αντιιμπεριαλιστικό -ας

όψεται η Σοβιετική Ένωση- αλλά και στη δημοκρατική συσπείρωση, "χώνοντας" το κόμμα όλο και πιο πολύ στην εξάρτηση των προοδευτικών δυνάμεων. Ήταν και η συνέντευξη στο Αντί, όπου είχαν λόγο και τα προοδευτικά κομμάτια της αστικής τάξης. Ευτυχώς, βέβαια, γιατί εκεί θα ήμασταν ακόμα. Με αυτά και με αυτά οδηγήθηκε στη συμμαχία με ολόκληρη την αστική τάξη για να καθαρίσει τον καπιταλισμό από τη διαφθορά το '89. Το 9ο Συνέδριο το παραβίασε τελείως ο Χαρίλαος, πράγμα το οποίο κατάλαβε, αλλά όπως τότε έτσι και τώρα ήθελε την "μεραρχία" να την επιστρέψει αν όχι ολόκληρη αλλά με την κρίσιμη μάζα.

Τέρμα το 9ο συνέδριο. Ριζική αλλαγή προοπτικής. Αναγκαιότητα ύπαρξης του Κ.Κ.Ε, 5 Κόμματα 2 πολιτικές, το ταξικό και ο αντικαπιταλισμός στο προσκήνιο, τέλος και η Βάρκιζα. Η Αλέκα Παπαρήγα, αυτή η κάτοχος του λενινισμού και η πιο μορφωμένη λενινιστικά από όλους τους γραμματείς που πέρασαν από το κόμμα, προανήγγειλε το 15ο συνέδριο στο οποίο αποφασίζεται οριστικά ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας της επανάστασης. Ναι μεν υπάρχουν και εδώ τα Μέτωπα, αντιιμπεριαλιστικά αντιμονοπωλιακά και τα τοιαύτα, αλλά είναι για τη συγκρότηση του υποκειμένου της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αν, δηλαδή, τυχόν βρεθεί και κανένας εσέρος οκ γιατί όχι! Ο λενινισμός έσωσε το Κ.Κ.Ε από τον αφανισμό.

Η αλήθεια είναι, και το κόμμα το γνωρίζει και εμείς πολύ καλύτερα, ότι σοσιαλιστική επανάσταση δεν πρόκειται να κάνει ούτε εννοεί τις θέσεις του Απρίλη που έχει υιοθετήσει και τις επαναλαμβάνει καταναλωτικά για κάθε ζήτημα. Είναι συνειδητά εκτός δημόσιου χώρου αυτά τα αφηγήματα και εκφέρονται για αυτοαναφορικούς λόγους, οι οποίοι συντήρησαν το κόμμα 30 χρόνια τώρα. Η επιμονή, ωστόσο, σε αυτό το αφήγημα δημιούργησε μια έκπληξη και μια χαρούμενη αντικαπιταλιστική θέση, ανανεώνοντας την ιδεολογική και πολιτική ισχύ του κόμματος με την προϋπόθεση να γίνει αντιληπτή στο δημόσιο πολιτικό χώρο, στην "αγορά" που λέμε.

Αφορά τη στάση του κόμματος στο γεωπολιτικό πολεμικό ανταγωνισμό. Αρνείται τον στρατοπεδισμό, την ένταξη σε ένα

συγκεκριμένο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και προβάλλει τον αντικαπιταλισμό που θα αποδιοργανώσει τα στρατόπεδα και τους πολέμους. Θεωρεί τον πόλεμο μεταξύ του ΝΑΤΟ και του υπό διαμόρφωση Ρωσοκινέζικου στρατοπέδου ιμπεριαλιστικό και συνεπώς το προλεταριάτο έχει καθήκον να στρέψει τον αγώνα του στους αντίστοιχους καπιταλισμούς. Ο χαρακτήρας του πολέμου ως ιμπεριαλιστικού είναι η γενεσιουργός θέση των Κομμουνιστικών Κομμάτων. Θεμελιώθηκε από την στιγμή της άρνησης του Λίμπκνεχτ να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις της Γερμανίας στον Μεγάλο Πόλεμο. Αυτή η θέση των τριών Λ έμελλε να αναστατώσει τον κόσμο όλο, με τις επαναστάσεις που ακολούθησαν. Και στη Μέση Ανατολή και στην Ρωσοουκρανική σύγκρουση με αυτή τη θέση το Κόμμα ήρθε σε ρήξη με τα κατά τόπους εθνικά Κομμουνιστικά κόμματα κατά αντιστοιχία με τη σοσιαλδημοκρατία του Μεγάλου Πολέμου.

Αυτή τη θέση έχει να την προβάλλει το κόμμα ακριβώς 106 χρόνια και η δυσκολία αφομοίωσης από τα μέλη και στελέχη του είναι τεράστια. Αλλά δεν το έγραψα γι’ αυτό, αλλά για το αριστερίστικο αντιιμπεριαλιστικό-εθνικιστικό-φονταμεταλιστικό κίνημα που πώς τα καταφέρνει και βρίσκεται μονίμως δεξιά του Κ.Κ.Ε. Ας υιοθετήσουν τουλάχιστον, όσο είναι καιρός, αυτή έστω τη μαρξιστική λενινιστική γραμμή, την αντιπολεμική και όχι τη στρατοπεδική. Οι αναδυόμενες κομμουνιστικές συσπειρώσεις πρέπει να γνωρίζουν ότι την λέξη κομμουνισμός στη νέα εποχή την εισήγαγε ο Λένιν και το αντίστοιχο αφήγημα οφείλει να είναι συνεπές με αυτό το γεγονός. Κομμουνισμός και αντιιμπεριαλισμός-εθνικισμός είναι όχι μόνο ξένα αλλά και εχθρικά μεταξύ τους. Θα μου πείτε φιλελευθερισμό έχουμε ό,τι θέλουμε κατασκευάζουμε. Καμιά αντίρρηση σε αυτό παιδιά, αλλά δυστυχώς για σας υπάρχει Λενινιστικό κόμμα που πρέπει να αναμετρηθείτε. Εμείς οι άλλοι οκ απαλλαχτήκαμε από αυτή τη βάσανο οριστικά.

Υ.Σ Το σημαντικότερο. Η θέση ενάντια στον στρατοπεδισμό του Μεγάλου Πολέμου πρωτοήρθε το 1915 στην σοσιαλιστική ομάδα της Κέρκυρας του σ. Σπύρου (Άγις Στίνας) για να μην ξεχνιόμαστε.

(Προκαπιταλιστικό) έγκλημα και τιμωρία σε ένα αόρατο χωριό

Του Νώντα Σκυφτούλη

Η ανατίναξη του άδειου σπιτιού στα Βορίζια είναι μία πρωτόγνωρη μεν αλλά ανώτερη μορφή κοινωνικού εγκλήματος. Ανώτερη ακόμη και από τον φόνο.

Ένα καινούργιο σπίτι νόμιμο πολεοδομικά, που δεν αμφισβητούνται οι κοινόχρηστοι χώροι και η γειτνίαση, έτοιμο να κατοικηθεί από μια συγκεκριμένη πυρηνική οικογένεια , αποτελεί το έδαφος για την παραγωγή και αναπαραγωγή ζωής με προοπτική ένα μακρινό μέλλον. Είναι το σταθερό σημείο ασφάλειας απέναντι στις ρευστές καιρικές συνθήκες της υπαίθρου που προκαλούν γενικευμένη ρευστότητα στην επιβίωση. Το σπίτι στο χωριό αποτελεί προσωπική και όχι ατομική ιδιοκτησία και μην την συγχέουμε με το “ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σου”, προϊόν της μετακίνησης στις πόλεις με συνέπεια την εμπορευματοποίηση και να βρισκόμαστε με το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας κατοικιών στην Ευρώπη. Ναι μεν ίδιο ήταν το κίνητρο αφού άνθρωποι από τα χωριά γέμισαν τις μεγαλουπόλεις αλλά οι συνέπειες είναι τελείως διαφορετικές.

Το έδαφος αυτό, όχι σαν ιδιοκτησία αλλά σαν ύπαρξη ζωτικών σχέσεων, ανατινάζεται με σκοπό το εκρίζωμα των χρηστών. Είναι με άλλα λόγια ένα είδος πραγματικού αφανισμού αφού αποκλείεται κάθε μορφή ύπαρξης στο συγκεκριμένο έδαφος.Τον αφανισμό με τα εκρηκτικά τον αποφάσισαν με βάση την ισχύ της βίας όχι η υποτιθέμενη “κοινότητα”!!!! αλλά η εξατομικευμένη βούληση του Δυνατού. Προφανώς, ο δράστης-ες είναι εκτός σημερινού

κοινωνικού πλαισίου και πράγματι τέθηκαν εκτός.

Στη ζωή όπως και στη φύση υπάρχει πάντα ο πιο Δυνατός και αυτό ας το έχουν υπόψιν τους όλοι οι Δυνατοί.Υπό τις σημερινές συνθήκες θέσμισης και νομιμότητας πως μπορούσε να λυθεί; Να καταγγείλουν στην αστυνομία; Το έκαναν, η αστυνομία να κάνει έρευνες, να τους συλλάβει, να δικαστούν, να κάνουν αγωγές να αποζημιωθούν, να επανορθώσουν τις ζημιές του σπιτιού και να μπει μέσα το ζευγάρι. Αυτή είναι η ρομαντική εκδοχή που την γράφουμε έτσι όπως θα γράφαμε για ένα έγκλημα προβλεπόμενο-συγκαιρινό. Αυτό αφορά έγκλημα πρωταρχικής συσσώρευσης των πολέμων.

Ούτε η αστυνομία, ούτε το κράτος μπορούσε να κάνει, ούτε και έκανε τίποτα. Σε αυτές τις περιπτώσεις άλλοι μπορεί να είναι αποτελεσματικοί, αρκεί να τους διακρίνει στοιχειώδης κοινωνική συνείδηση.Επί δύο σχεδόν μέρες οι θιγόμενοι του ανατιναγμένου σπιτιού βγήκαν με τα καλάσνικοφ και πυροβολούσαν από πάνω, από κάτω και από όλες τις μεριές του χωριού προς το σπίτι του υποτιθέμενου αυτουργού της ανατίναξης. Μέχρι που έκανε την έξοδο του Μεσολογγίου με τα γνωστά αποτελέσματα που έχουν αυτές οι έξοδοι.

Οι σφαίρες περνούσαν πάνω από τα κεραμίδια πάνω από τις στέγες και πάνω από τα κεφάλια όλων των χωριανών. Κανείς τους δεν άκουγε αυτές τις κατά ριπάς-κραυγές; Πως λουφάξατε έτσι ρε παιδιά; Αόρατο το χωριό.Πρόκειται για συνενοχή από φόβο που φτάνει στα όρια της δειλίας. Φυσικά, η καπιταλιστική εξατομίκευση έχει τεμαχίσει την κοινωνία αλλά υποπτεύομαι ότι προέρχεται από την βαλκανική καταγωγή μας πριν από τον καπιταλισμό.

Μόλις έγινε η ανατίναξη του σπιτιού την άλλη μέρα θα μπορούσε ο πρόεδρος της κοινότητας, ο Δήμαρχος της περιοχής μαζί με το συμβούλιο να καλέσει συνέλευση έξω από το καταστραμμένο κτίριο με πρόταση τη συλλογική ή με συλλογικό κόστος επιδιόρθωση των ζημιών. Και την επόμενη μέρα αν δεν έβγαινε ο προϋπολογισμός άντε να φέρουν στη συνέλευση και τον περιφερειάρχη. Με την

απόφαση ότι το σπίτι αυτό τελεί υπό την προστασία της κοινότητας. Έτσι, τα πράγματα θα κυλούσαν αρμονικά και για το μέλλον. Διότι τώρα ακόμη και όλοι οι ένοχοι να δικαστούν δεν πρόκειται να καθίσει κανένας πάνω από 10 χρόνια, γιατί πρόκειται για συμπλοκή και δικαστικά δεν βγαίνουν ισόβιες με τίποτα. Και τα 10 χρόνια περνάνε γρήγορα.

Στα Βορίζια είναι ευκαιρία να κάνουν συνέλευση, έστω και τώρα, και με αυτή την αφορμή και σε άλλα χωριά, όμως κι εδώ στην Αθήνα στην κάθε πολυκατοικία. Γιατί το κράτος έρχεται μετά και μπορούμε να μην το έχουμε καμία ανάγκη.

Τσούκα Πέτσικ-Γάζα

Του Νώντα Σκυφτούλη

Όταν καταλήγεις να βρίσκεσαι σε εκείνο το παλιό ύψωμα- όπως το αποκάλεσε ο Χαρίλαος- το 2520 είτε στο όνομα του κομμουνισμού είτε στο όνομα του θεού και έχεις το τελεσίγραφο του Βαν Φλίτ ή του Τράμπ απέναντί σου οι επιλογές είναι συγκεκριμένες. Δεν υπάρχουν μεσάζοντες δεν υπάρχουν αλληλέγγυοι δεν υπάρχουν ΜΜΕ. Κάθε γνώμη κάθε μεσολάβηση είναι έπεα πτερόεντα και αυτοαναφορικές φούσκες. Δεν υπάρχουν νοήματα δεν υπάρχουν εθνικά θρησκευτικά ή πολιτιστικά νοήματα. Όλα αυτά μεταφέρονται στη μόνη υπαρκτή μεσολάβηση που είναι θάνατος και κανένας άλλος.

Οι Σταυραετοί του Γράμμου πήραν την απόφαση. Φεύγοντας το κράτος δεν τους συμπεριφέρθηκε καλά. Οπισθοχωρώντας τους πυροβολούσαν με τα αεροπλάνα και ο Λαιμός γέμισε πτώματα και η Πρέσπα αίμα. Ας είναι. Με τη ζωή είπαν και πέταξαν στην Τασκένδη στη Βουδαπέστη και αλλού και δημιούργησαν ζωή χωριά συλλόγους πολιτισμό. Έφυγαν 35 χιλιάδες μαζί με τα παιδιά και έγιναν 100.000. Ήρθαν με, απώλειες τους δικούς μας μακεδόνες,

σενιαρισμένοι ωραίοι και ξανάσμιξαν με τους δικούς τους μετά απο 30 χρόνια το κόμμα πάλι στο προσκήνιο με νέες θέσεις και προοπτικές.Καμιά συμφωνία δεν έγινε και κανένας διαπραγματευτής δεν υπήρχε και κανένας ΟΗΕ δεν υπήρχε και έμεινε η διαρκής κρατική εκδίκηση όλα αυτά τα πέτρινα χρόνια.

Στο ίδιο σημείο βρίσκονται και οι μάρτυρες της Χαμάς αλλά και άλλοι ένοπλοι αγωνιστές με καλύτερους φυσικά όρους αφού κράτη διαπραγματεύονται, η παγκόσμια κοινή γνώμη είναι παρόν οι αλληλέγγυοι σε όλο τον κόσμο αγωνίζονται. Είπαμε όμως όταν βρίσκεσαι στην Τσούκα Πέτσικ δεν έχουν καμιά χρησιμότητα.

Η Χαμάς αποφάσισε απο ότι φαίνεται τη ζωή. Για τους μαχητές αλλά και για τους αμάχους. Να υπάρχει Παλαιστινιακό κράτος και σε αυτό θα παράξουμε ζωή και μετά απο όλα αυτά να υπάρχει και Ισραηλινό κράτος. Δεν είναι υποχώρηση πολιτική γιατι είπαμε ότι σε αυτη τη θέση δεν υπάρχει πολιτικό μεσολαβεί μόνο ο θάνατος και στη στάση απέναντι σε αυτόν μεταφέρονται όλα. Είναι η υποχώρηση του θανάτου έναντι της ζωής. Είναι βέβαιο ότι τρίτοι γύροι δεν μπορούν να υπάρξουν και δεν υπήρξαν ποτέ, όσο και να απαιτούν αυτοί που θέλουν αίμα για κάρβουνο προκειμένου να γράφουν και να φαντασιώνονται ή να μπερδεύονται με ανέξοδες και αναίμακτες αγωνιστικές πανούκλες. Με αυτή την απόφαση της Χαμάς αποκαθίσταται το πολιτικό με στόχο το Παλαιστινιακό κράτος και η πίεση γίνεται και θα γίνεται πλέον αποκλειστικά στο κράτος του Ισραήλ και στην ιδεολογία του.

Με δυο λόγια θα μπορούσα να τα γράψω όλα αυτά και να πω: ας αφήσουμε αυτούς που διαπραγματεύονται με αίμα να αποφασίσουν για να σταματήσει η ροή του. Οι συνειρμοί δεν είναι συμβολικοί αλλά πραγματικοί και σε επίπεδο αγριότητας και σε επίπεδο θυμάτων , εξόριστων φυλακισμένων εκτελεσμένων και απαγωγών και βαρέως οπλισμού και σε όλα.

One shot

Του Νώντα Σκυφτούλη

Το είπα στον ξάδερφο όταν θα με έπαιρνε για αγριοκάτσικα στην Οξειά (Εχινάδες, απέναντι από τον Παλιοπόταμο) και μου το ξέκοψε από την αρχή. *«Ούτε με μία ούτε με δέκα βολές πιάνεται το κατσίκι και να είσαι δίπλα μας γιατί το κατσίκι αυτό δεν είναι γίδι, θα σε γκρεμοτσακίσει, εξάλλου εσύ για να ρίξεις ήρθες, σταμάτα λοιπόν τις μαλακίες».* Το βούλωσα διαπιστώνοντας ότι Αμερικάνοι άνθρωποι και Ελαφοκυνηγοί δεν πρόκειται να γίνουμε ποτέ. Αλλά αυτό το one shot μου έμεινε για να χαρακτηρίζω τις καθαρές επιλογές, τις χωρίς παραμύθια και παραμυθάκια, τις χωρίς φασαρία και ρόλους και ιδεολογικές μεσολαβήσεις.

Ας εισέλθουμε σε μία τέτοια επιλογή με τίτλο η δικαιοσύνη μιας εκτέλεσης.

Είναι, λοιπόν, γνωστό ότι στις κηδείες κλαίμε και στους γάμους γελάμε. Αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση για κανέναν και ούτε βεβαίως για τον Τσάρλι Κερκ. Ο Κερκ, βέβαια, εκτός από τον Τράμπ και τη Ζαχάροβα, έχει εκατομμύρια φίλους και οπαδούς να τον κλάψουν και δεν του χρειάζεται να πλαντάξουμε όλοι στην οδύνη και στα μοιρολόγια.

Ήταν Δικαιοσύνη η εκτέλεση; Ο δράστης είχε δικαίωμα να το κάνει; Είναι ερωτήματα που προκαλούν ιστορικούς συλλογισμούς γύρω από το κεντρικό διακύβευμα απονομής της δικαιοσύνης. Μπορούν οι πάντες να την απονέμουν; Και στο όνομα τίνος; Μπορεί να υπάρξει λαϊκή δικαιοσύνη;

Στο όνομα ενός λαϊκού στρατού μπορεί να εκτελεστεί κάποιος που δεν ανήκει στο λαϊκό στρατό και αυτό να ταυτίζεται με το καθολικό αίσθημα της δικαιοσύνης; Ασφαλώς όχι, διότι αυτή η εκτέλεση είναι μια πολεμική πράξη της πάλης που διεξάγει ο λαϊκός στρατός για τους σκοπούς του.

Ακόμη και έναν δωσίλογο (συνέβη αυτό) μπορεί η συνέλευση του χωριού να τον εκτελέσει; Φυσικά μπορεί να αποφασίσει να του επιβάλλει την θανατική ποινή, αλλά ποιος ή ποιοι θα τον εκτελέσουν; Αυτό δεν μπορεί καμιά συνέλευση να το αποφασίσει. Τελικά τι θα γίνει με έναν άνθρωπο που κηρύχτηκε "ιερός" (φονεύσιμος) από τη συνέλευση; Η Δικαιοσύνη και εδώ είναι ατελής, αν αυτός ο άνθρωπος (κατηγορούμενος) δεν υποστεί την εφαρμογή της απόφασης.

Μπορεί μια ένοπλη οργάνωση να παράξει Δικαιοσύνη εκτελώντας άνθρωπο στο όνομα ενός αφηγήματος ιδεολογικού ή θεολογικού; Μπορεί να το κάνει, αλλά στα πλαίσια της αντιπαράθεσης. Αυτές οι εκτελέσεις είναι μια συνήθης τακτική μιας αντιπαράθεσης και συνιστούν το ποινικό δίκαιο του εχθρού από την ανάποδη.

Όταν εκτελέστηκαν οι φασίστες στο Ν. Ηράκλειο, μια πράξη αναμενόμενη ως φυσικό επόμενο, είχα την κρυφή ελπίδα της μη ανάληψης ευθύνης για τα ερωτήματα που θέτουμε πιο πάνω. Ναι μεν όλοι στο δημόσιο χώρο ή σχεδόν όλοι το είχαν "αποφασίσει", όμως το ποιος θα το έκανε δεν είχε αποφασισθεί. Θα μπορούσαν οι αποθανόντες να μην κυκλοφορούν στο δημόσιο χώρο και αυτό θα ήταν Δικαιοσύνη, μετά όμως την ανάληψη ευθύνης εισέρχεται το ποινικό δίκαιο του εχθρού και μειώνεται η καθολικότητά της.

Αυτά τα ευρωπαϊκά διλήμματα και ερωτήματα πηγάζουν από τις ερμηνείες συγκρότησης της φιλελεύθερης ουτοπίας και επεκτάθηκαν με την εισαγωγή της ιδεολογίας ως μεσολαβητικού μηχανισμού ανάμεσα στην νόηση και στα αισθητά. Ό,τι και να πούμε εμείς, οι Ευρωπαίοι του διαφωτισμού και στη συνέχεια του ρομαντισμού, στην περίπτωση της εκτέλεσης του Κερκ δεν έχει καμία σημασία. Πρόκειται για μια Αμερικάνικη υπόθεση με Αμερικανούς ανθρώπους και με Αμερικάνικο ήθος.

Ο Τζέφερσον το ξεκαθάρισε από την αρχή δίνοντας τη λαϊκή νομιμότητα στο σύνολο των θεσμών προκειμένου να τους διαχειρίζονται. Να ψηφίζουν δικαστές, να ψηφίζουν σερίφηδες, να ψηφίζουν δημάρχους, προέδρους και το κογκρέσο (διαρκές

κυβερνητικό συνέδριο) πάνω από όλα. Μαζί με αυτά τους παρείχε το δικαίωμα οπλοφορίας σαν μια κατοχή του ποσοστού βίας που τους αντιστοιχούσε. Και όλα αυτά όχι για κάποια ιδεολογική ουτοπία, αλλά για την επιδίωξη της ευτυχίας. Ανάμεσα στους εργάτες και στα αφεντικά δεν μεσολαβούσαν ιδεολογίες, συνδικάτα και σοσιαλδημοκρατίες , αλλά η άγρια αμεσότητα της ταξικής πάλης.

Αυτή η λαϊκή νομιμότητα είναι που νομιμοποιείται και νομιμοποιεί και που μπορεί να φτάσει στην αυτοθέσμιση και στην αυτονομία ακόμη, χωρίς να αναθέσει σε καμιά διαχωρισμένη εξουσία την δικαιοσύνη. Ούτε φυσικά στα λαϊκά δικαστήρια ούτε στα αστικά ούτε στα πράσινα ούτε στα κόκκινα, που εκτός του ότι αντλούν την ισχύ τους από ένα κράτος, πάλι 3, 5, 7 άνθρωποι κάθονται πίσω από κάποια έδρανα και δικάζουν και φυσικά αποτελούν τον ορισμό της ετερονομίας.

Ο Κερκ είχε διευρύνει και εμβαθύνει το σύγχρονο ρατσιστικό πλαίσιο με τεράστια και ουσιαστική επιτυχία. Κωδικοποιώντας το φαντασιακό της ΚΚΚ δημιούργησε ενεργητική πολιτική συνείδηση και μέσα από αυτή τη διαδικασία αναδύθηκε σαν μοναδική προσωπικότητα. Πράγματι, μετατράπηκε σε μοναδικότητα και διαθλώνται στο πρόσωπό του οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες, οι φόβοι εκατομμυρίων ανθρώπων και όχι μόνο στην Αμερική. Ο σύγχρονος νεοσυντηρητισμός δεν είναι εύκολο να υποχωρήσει διότι “χάνεται” και ο Αμερικάνικος συντηρητισμός γεννήθηκε και

αυτός μαζί με τους άλλους φιλελεύθερους την 4η Ιούλη. Όμως, αυτό που πολλαπλασίασε τις επιτυχίες του Κερκ ήταν ότι αυτές οι ιδέες ηγεμονεύουν όχι μόνο στο Αγγλοσαξονικό μπλοκ, αλλά σε όλη την Ευρώπη και φυσικά στη Ρωσία είναι καθεστώς. Ο Κερκ με τις ιδέες του είχε διεισδυτικότητα σε όλους τους χώρους, εφάμιλλης και ίσως μεγαλύτερης του ναζιστικού ρατσισμού. Ο Κερκ είχε ετοιμάσει τα πάντα, ήταν έτοιμος μαζί με εκατομμύρια ενεργητικούς φανατισμένους ανθρώπους και περίμενε ένα νεύμα.

Στον πιο κατάλληλο χρόνο ήρθε το νεύμα στο δημόσιο χώρο και έδωσε το οριστικό τέλος σε αυτή την περιπέτεια.

Ο Κερκ είχε κηρυχθεί “ιερός” από μια μεγάλη λαϊκή νομιμότητα και την άλλη μέρα τον είδαν πεσμένο. Τίποτα άλλο. Ο ορισμός της Δικαιοσύνης. Κάτι ψέλλισε ο Ρόμπινσον, κάτι είπαν γι’ αυτόν και μέχρι εκεί. Αμερικάνος ο τύπος, σίγουρα, και αυτό φτάνει.

ONE SHOT χωρίς παραμύθια με επαναστάτες και αντεπαναστάτες και άλλα νοικοκυρεμένα πράγματα.

Να ζήσουν και οι φίλοι του και εμείς να τον θυμόμαστε

“Το Ουρλιαχτό”

Του Νώντα Σκυφτούλη

Πέρασαν 8 δεκαετίες από το κορυφαίο κρατικό έγκλημα του Άουσβιτς και αντί του συνεχούς περιορισμού των λειτουργιών του κράτους, έχουμε την αύξηση και την διεύρυνση της κρατικής ισχύος, την συγκεντρωποίηση της εξουσίας και την ενίσχυση της γραφειοκρατικής ιεραρχίας. Η συνέπεια αυτής της διαδικασίας είναι η απρόσκοπτη άσκηση των παραδοσιακών προνομίων του ως Κυρίαρχου, της κατάστασης εξαίρεσης των έκτακτων διαταγμάτων, καθώς και το δικαίωμά του στην επιβολή του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης.

Βλέπουμε ότι η αίσθηση αυτή της παντοδυναμίας του κράτους ως Κυρίαρχου δεν οφείλεται μόνο στην καταστολή και στον καπιταλισμό, αλλά στον κοινωνικό και ατομικό τεμαχισμό κάθε δεσμού και στην παρεπόμενη εσωτερίκευση της συνακόλουθης ιδεολογίας του κρατικού νεοφιλελευθερισμού σε όλα τα πεδία. Η συναίνεση που αποσπά ο σύγχρονος κρατισμός από την κοινωνία είναι το μεγαλύτερο κεφάλαιο ισχύος που ξεπερνά σε σημασία κι

αυτό το ίδιο το Κεφάλαιο.

Εκών άκων το άτομο μέσα απο την ανισορροπία της σχέσης του με το συλλογικό, αποδρά και μετατρέπεται σε μοναχικό ιδιώτη που αναζητά "διά του πολέμου όλων εναντίον όλων" την ασφάλεια και το δεσμό, στο κράτος. Η φευγαλέα και τουριστική σχέση με κάθε τι συλλογικό συγχρονίζονται με τις εξίσου φευγαλέες ταυτότητες και τον καταναλωτισμό των εμπειριών, υπονομεύοντας την συνείδηση και την πραγμάτωση της επιθυμίας.

Βλέπουμε ότι οποιαδήποτε αντιπολιτευτική πολιτική ή ιδεολογική στρατηγική εξόδου ή ενσωμάτωσης, ριζοσπαστική ή μεταρρυθμιστική, ανταγωνιστική ή διαχειριστική βρίσκεται στα όρια του Κοινωνικού Κράτους, το οποίο όχι μόνο δεν ξεπερνάει το κράτος, αλλά το θεωρεί στόχο της τελικής μάχης και αυτό γίνεται συνειδητά ή ασυνείδητα. Είτε από ανεπάρκεια είτε από επιλογή, το Κοινωνικό κράτος έχει αντικαταστήσει στον αισθητό κόσμο όλες τις μεγάλες αφηγήσεις του προηγούμενου μοντέλου κοινωνικού συστήματος και οι οποίες χρησιμοποιούνται σαν προπέτασμα.

Βλέπουμε την επίκληση του "Κοινωνικού" κράτους και την ρητή ψευδοαναπόλησή του από την αριστερά να συμπαρασύρει όλες τις εκδοχές και τα κινήματα. Ακόμα και η αναγωγή των δικαιωμάτων στο κοινωνικό κράτος προσδίδει περαιτέρω ισχύ στο κράτος. Ενώ το "Κοινωνικό" κράτος δημιουργήθηκε για να τονώσει την αγοραστική δύναμη και την ανανέωση του εμπορεύματος, "αναλαμβάνει" και άλλες, επιπρόσθετες λειτουργίες, αφαιρώντας τες από την κοινωνία.

Σήμερα, το κράτος εγκαταλείπει τον τομέα της παραγωγής με γρήγορους ρυθμούς ή με πιο αργούς, ανάλογα με τις αντιδράσεις και κρατά τις βασικές δομές της ύπαρξής του: κυβέρνηση, δικαιοσύνη, αστυνομία και ως ένα βαθμό τον στρατό, την υγεία και την εκπαίδευση, μα πάνω απ' όλα την φορολογία, που είναι και ο πρώτος θεσμός της γέννησής του. Η ενίσχυση της κυριαρχίας του θα πρέπει να τονιστεί και στο γεγονός πως δύο φορές μέσα σε δέκα χρόνια έσωσε το σύστημα. Μία με την

οικονομική κρίση του ‘11 και άλλη μία με την πανδημία, που χωρίς το κράτος το σύστημα θα είχε καταρρεύσει.

Βλέπουμε τα κινήματα εγκλωβισμένα στη διαλεκτική της εξουσίας και με τις δύο μορφές τους, δηλαδή και με το αφηγηματικό και με το αισθητό. Μέσα από την αφαίρεση και μέσα από τον διακαιωματισμό, ο οποίος, ναι μεν αίρει την κατάσταση εξαίρεσης, αλλά διευρύνει, διαμέσου της ανάθεσης, την εξουσία του κράτους.

Βλέπουμε αναρχικές, αυτόνομες και άλλες ομάδες του κινηματικού χώρου να δανείζονται κρατικές ιδεολογίες που υπήρξαν καθεστωτικές και αναμορφωτικές κρατικών ιδρυμάτων και κυρίαρχες στο μισό πλανήτη, όπως είναι ο μαρξισμός-λενινισμός, να συμπληρώνουν τα προτάγματα τους ακρωτηριάζοντας κάθε ελπίδα τους για κοινωνική αναπαραγωγή και δυνατότητα για επέκταση της κριτικής στη σύγχρονη κυριαρχία.

Βλέπουμε το σύγχρονο και ουσιαστικό δικαιωματικό, το οικολογικό, το αποσπασματικό ατομικό δικαίωμα, σε μια ατέρμονη αναπαραγωγή, παγιδευμένο στη διαλεκτική της εξουσίας. Όσο πιο πολύ ανταποκρίνεται θετικά το κράτος, τόσο περισσότερο αποπολιτικοποιούνται τα κινήματα και περιορίζονται στη διευθέτηση στο περιθώριο του δημόσιου χώρου.

Βλέπουμε την εύκολη πτώση του ατόμου στην ιδιωτικότητα ή στη συμμετοχή για φευγαλέες ταυτότητες, ιδεολογικές κατασκευές και αποσπασματικές εμπειρίες, υπονομεύοντας την συνείδηση και την πραγμάτωση της επιθυμίας. Γι’ αυτό βλέπουμε τον σύγχρονο φιλελευθερισμό να ξεπερνά με κυνικότητα τον κλασσικό φιλελευθερισμό σε κοινωνικό δαρβινισμό και σε ελευθερία αλληλοεξουδετέρωσης. Έτσι εξηγούμε την αγωνιώδη κυρίαρχη προσπάθεια για την αποδόμηση και απαξίωση κάθε τι συλλογικού, κοινωνικού, ακόμη και του μικρότερου πυρήνα κοινωνικής συνεύρεσης.

Βλέπουμε αρκετούς διπλανούς μας να μην μπορούν να αντιληφθούν ότι το κράτος προσλαμβάνει ισχύ από οποιαδήποτε ιδεολογία,

δόγμα, σύστημα σοσιαλιστικό, κομμουνιστικό ή φιλελεύθερο και παρόλα αυτά, γεμίζουν τα αφηγήματά τους με τέτοιου είδους παραδοσιακές κατασκευές.

Βλέπουμε, όμως, ότι εδώ και 30 χρόνια σε όλο τον πλανήτη, όλα τα κινήματα των από κάτω που αναδύονται, έχουν υιοθετήσει την οριζοντιότητα, την αντιιεραρχία, την άμεση δημοκρατία και ο τρόπος αυτός είναι πλέον καθολικός, κοινωνικά και πολιτικά. Οι μεγάλες εξεγέρσεις του Δεκέμβρη του '08 στην Ελλάδα, τα προαστιακά και τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία, το Occupy στην Αμερική και η εξέγερση στη Χιλή. Ενώ, τα εδαφικοποιημένα προτάγματα των Ζαπατίστας και της Ροζάβα είναι οι πιο έμπρακτες σημασίες για την κοινωνική απελευθέρωση.

Εάν θεωρούμε την **αντιεξουσιαστική κριτική και όχι την "αντιεξουσιαστική" ιδεολογία** επίκαιρη και χρήσιμη, θα πρέπει να έχουμε σαν προτεραιότητα την κριτική στην διαχωρισμένη Εξουσία και στην Εξουσία σαν κοινωνική σχέση, που σαν δομές παράγουν και αναπαράγονται από τις εκάστοτε σχέσεις κυριαρχίας, πολιτικές οικονομικές, αισθητικές. Προσθέτοντας ότι στις μέρες μας, η αναγκαιότητα της αντιεξουσιαστικής κριτικής είναι εκ των ων ουκ άνευ. Αλλά αυτό χρειάζεται να το αποδείξουμε.

Το υπερκαπιταλιστικό μοντέλο πολιτικής διαχείρισης και η έξοδος

Όλοι έχουν διαπιστώσει ότι τα φορντικά μοντέλα και τα τεϊλοριστικά σχεδιαγράμματα είχαν αποσυρθεί μαζί με τον καταμερισμό και την εξειδίκευση και μαζί με την πρωτοκαθεδρία των συντελεστών και υποκειμένων που τα στήριζαν. Η παραδοσιακή Βιομηχανική κοινωνία έδωσε οριστικά τη σκυτάλη στον νέο καπιταλισμό, στις καινούργιες σχέσεις εκμετάλευσης και κυριαρχίας. Είμαστε πλέον μάρτυρες ενός υπερκαπιταλιστικού συστήματος, που, παρά τις ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις, παράγει και επιβάλλει μια πολιτική διαχείρισης καθολική για

όλα τα επιμέρους κρατικά πεδία, εδάφη και σε μητροπολιτικό και σε περιφερειακό επίπεδο. Διαμέσου των πολυεθνικών και του χρηματιστηριακού κεφαλαίου παράγεται μία πολιτική και πέραν της οικονομικής, η οποία εγκαθίσταται σαν καθολικά αποδεκτή. Αυτό που άρχισε με την αυτοματοποίηση, ολοκληρώθηκε με την ορμητική έφοδο των **αποθηκευτικών**, **εφοδιαστικών** και **τροφοδοτικών** πολυεθνικών, συγκεντρώνοντας το μοντέλο παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης και εκτοπίζοντας το άτομο από την αγορά και το δημόσιο χώρο, τοποθετώντας το αποκλεισμένο και έγκλειστο στο σπίτι του. Στην ήδη εξατομικευμένη ιδιωτικότητα, ενισχύουν τον διαχωρισμό, παράγοντας ένα νέο ανθρωπολογικό τύπο τεμαχισμένο και μοναχικό. Η διάλυση της ζωής και των κοινωνικών δεσμών είναι παράλληλη με τη συσσώρευση κρατικής ισχύος και με την πλήρη επιβολή του κρατισμού ως μοναδικής λύσης οργάνωσης της κοινωνίας.

Ταυτόχρονα, η **Μισθωτή Εργασία** έχει διαλυθεί, όπως έχει διαλυθεί η κοινωνία, το άτομο, η ίδια η ζωή. Ο τεμαχισμός, η ελαστικότητα, η μερικότητα, η αποσπασματικότητα αποτελούν το πλαίσιο του επελαύνοντος νέου Καπιταλισμού και είναι τα στοιχεία που τροφοδοτούν με ισχύ τον νέο Κρατισμό. Αν η μισθωτή εργασία ήταν υπεύθυνη για την σχετική αλλοτρίωση του εργάτη, οι σύγχρονες μορφές εργασίας είναι υπεύθυνες για τη μετατροπή του σε ατομικό «νομά», απολύτως διαχωρισμένο από το αντικείμενο της εργασίας του, χωρίς κανένα αναφαίρετο δικαίωμα και χωρίς καμιά αναφαίρετη νομική κατοχύρωση, παρά μόνο την υποχρέωση καταβολής χρημάτων για την εργασία του. Αυτό, με όλες τις ερμηνευτικές από όπου κι αν προέρχονται, ονομάζεται Εγχρήματη Δουλοπαροικία. Αν ο αφέντης στην φεουδαρχική δουλοπαροικία είχε την μοναδική υποχρέωση της καταβολής τροφής στον εξαρτώμενο δουλοπάροικο, ο σύγχρονος Καπιταλισμός κρατά αυτή την υποχρέωση σε χρήμα.

Ό,τι συμβαίνει σήμερα με τη μισθωτή εργασία, συμβαίνει επειδή η Εργασία ως παραγωγική δύναμη έχει εκτοπιστεί από την αγία δυάδα της συσσώρευσης (Κεφάλαιο-Εργασία) και τη θέση της πήρε

η καθολική υπηρεσία οργάνωσης, διακίνησης, διανομής και ανταλλαγής.

Έξοδος-Αντίσταση-Δυαδική εξουσία

Τα παραδοσιακά αντικαπιταλιστικά αφηγήματα που συγκλόνισαν τον κόσμο, πέραν του γεγονότος ότι αναφέρονταν σε συγκεκριμένο τύπο κοινωνικής οργάνωσης και σε υποκείμενα που έχουν πλέον εξαφανιστεί, κατέληξαν στην καλύτερη περίπτωση στον κρατικό καπιταλισμό με συγκεκριμένο καθεστωτικό πλαίσιο. Τα αφηγήματα αυτά έγιναν καθεστωτικές και κυρίαρχες ιδεολογίες και αν ορισμένοι ακόμη και σήμερα τα επικαλούνται είναι για λόγους πολιτικής ανεπάρκειας και τίποτε παραπάνω. Η πολιτική θεολογία του παρελθόντος μαζί με τους μεσσιανισμούς θάφτηκε οριστικά από τα ανελέητα κτυπήματα της υλικής πραγματικότητας.

Ήδη, οι νέες επαναστάσεις έχουν ξεκινήσει και **ΔΕΝ** μας καλούν να συμμετέχουμε στη συγκρότηση των νέων σχεδίων και να είμαστε στο ρυθμό τους.

Οι νέες εξεγέρσεις απαιτούν από την αρχή της έκρηξης εντελώς νέο πρόσημο, νέο αξιακό μέτρο, νέα προοπτική που θα διατυπωθεί κατά τη διάρκειά της. Ούτε πριν, ούτε μετά και αυτό ήδη συμβαίνει.

Οι νέες, λοιπόν, εξεγέρσεις είναι απολύτως άμεσες και αδιαμεσολάβητες, αποδεσμευμένες ακόμη και από αυτούς που καταγγέλλουν τη μεσολάβηση.

Ο προσανατολισμός, καθώς και το πρόσημο αυτών των νέων εξεγέρσεων, θα διατυπωθεί και θα παραχθεί κατά τη διάρκεια του γεγονότος και ο τελικός λόγος θα είναι ένα γεγονός. Αυτός είναι ο λόγος που παραδοσιακοί κινηματικοί ήταν απ’ έξω αλλά και ενάντια στον Δεκέμβρη του ‘08 και στο Σύνταγμα του 2011 για να συνεχιστεί η αμηχανία τους στις επόμενες εξεγέρσεις στη Γαλλία.

Ήμασταν τον Δεκέμβρη του 2008, τον βιώσαμε και σιγουρευτήκαμε, όταν αυτός επαναλήφθηκε και επαναλαμβάνεται σε όλα τα μήκη της γης. Χωρίς πρωτοπορίες, χωρίς ιδεολογίες, τα επαναστατικά συγκαιρινά στιγμιότυπα αποσαφήνισαν τον προσανατολισμό. Η διαπίστωση ότι ο σύγχρονος αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός χωρίς την ταυτόχρονη αντιεξουσιαστική κριτική είναι κενός νοήματος και περιεχομένου, αν δεν υπάρξει ενδελεχής προετοιμασία για την Καθοριστική μάχη που είναι η συμμετοχή μας στην επερχόμενη εξέγερση.

Το σύγχρονο κίνημα των τελευταίων δεκαετιών, πέρα από τα ιδεολογικά προπετάσματα που εμπόδιζαν την κοινωνική αναπαραγωγή, λειτούργησε, ήταν παρόν στο πράττειν με σύγχρονους τρόπους, με σύγχρονα αιτήματα, με σύγχρονα υποκείμενα σαν κίνημα Αντίστασης και εξακολουθεί να λειτουργεί σαν τέτοιο. Στο δρόμο για τις τελικές μάχες και για τις αναστατώσεις που έρχονται, η προοπτική της δυαδικής εξουσίας είναι η δυνατότητα προεικονίσματος και πραγμάτωσης των δεσμών είτε για την επανανίδρυση συλλογικοτήτων είτε για την αυτοθέσμιση της αλληλοβοήθειας είτε για την δημιουργία κοινωνικών κέντρων είτε για την οικειοποίηση εδαφών του δημόσιου χώρου. Η Δυαδική εξουσία είναι ακριβώς το σημείο της αφαίρεσης λειτουργιών του κράτους προς όφελος της αυτοθεσμίζουσας κοινωνίας. Με μοναδική στρατηγική και τακτική την Αντίσταση, να κατακτήσουμε το δημόσιο χώρο που είναι το έδαφος όλων των εμφυλίων. Και αυτός ο εμφύλιος που έρχεται δεν θα ‘ναι ούτε προβλέψιμος ούτε “καθαρός” αλλά βρώμικος, δυσδιάκριτος και μηδενιστικός. Με στρατηγική και τακτική την επανάκτηση εδαφών του δημόσιου χώρου, με την αυτοθέσμιση των αντιστάσεων, προετοιμαζόμαστε προκειμένου να συμμετέχουμε στην καθοριστική μάχη με προσανατολισμό την **Δυαδική εξουσία, την Άμεση Δημοκρατία για την κοινωνική αντιεξουσία.**

50 Χρόνια Μεταπολίτευση: Το σύντομο καλοκαίρι της Αριστεράς.

Του Νώντα Σκουφτούλη

Η Μεταπολίτευση είναι μια συγκεκριμένη χρονική περίοδος όπου το σύνολο της Αριστεράς είχε τα μικρότερα εκλογικά ποσοστά από την εμφάνισή της στη χώρα που ζούμε.

Η εξήγηση είναι απλή την οποία αποφεύγει η Αριστερά προκειμένου να τη διατηρεί σαν μια ρομαντική γιρλάντα μεγαλείου. Τα τεκταινόμενα από την πρώτη μέρα της μεταπολίτευσης μέχρι την τελευταία αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά το χώρο του Πανεπιστημίου και ό,τι μπορούσε να επηρεάσει αυτός ο χώρος σε άλλα κοινωνικά πεδία. Και όμως την επικαλείται μόνιμα

Έχει δίκιο η ελληνική Αριστερά που την επικαλείται μόνιμα με ανείπωτη περηφάνια μάλιστα; φυσικά έχει δίκιο για δύο λόγους.

Ο πρώτος είναι ότι από τότε μέχρι σήμερα καμία άλλη κατάσταση και καμία αναστάτωση δεν εμφανίστηκε που να είναι συμβατή με την Αριστερά **και δεύτερον** απέκτησε τότε μια ιδεολογική ηγεμονία σε όλα τα επίπεδα μια ηγεμονία που μπορεί να κρατάει ακόμα και σήμερα άσχετα αν το περιεχόμενο αυτής της ηγεμονίας το διαχειρίζονται τώρα με επιτυχία άλλες δυνάμεις αντίπαλες της Αριστεράς.

Για να το εξηγήσουμε καλύτερα αυτό, να το πούμε από την αρχή.

Η Μεταπολίτευση της Αριστεράς είναι μια επέκταση της Αριστεράς της δεκαετίας του 60 και τίποτα παραπάνω.

Τίποτε το ριζοσπαστικό δεν παράχθηκε στη μεταπολίτευση παρά μόνο σε ένα «ξερό» πολιτικό επίπεδο στο χώρο της Αριστεράς στα πλαίσια της πρωτοφανούς κομματικοποίησης – παραταξικοποίησης πασπαλισμένο από πολύ μελέτη του Λένιν Στάλιν Μάο κυρίως αλλά και άλλων μαρξιστών «δεξιάς» παρέκκλισης. Αυτή ήταν και η διαφορά με το 60 μιας και το «όλον» αριστερό παρέμεινε εθνοκεντρικό και ξενόφοβο.

Ούτε καν λόγος βέβαια για τα Χειρόγραφα του Μαρξ ή της Λόυξεμπουργκ που αναγκάζονταν αναρχικοί εκδότες να τα βγάζουν στην αγορά. Ο Μάης του 68 εχθρικός στους τότε φοιτητικούς κύκλους οι οποίοι συνωστίζονταν στις ποικιλώνυμες μ-λ οργανώσεις της Αριστεράς με τη μερίδα του λέοντος να την παίρνει το αουτσάιντερ ΚΚΕ και να διασώζεται από την ΚΝΕ οργανωτικά σαν κόμμα το οποίο είναι αλήθεια εμφανίστηκε τσακισμένο στη μεταπολίτευση από την 3θχρονη καταστολή και εξαίρεση.

Με γενικό γραμματέα τον ανίκητο υποστράτηγο διοικητή της 1ης Μεραρχίας του ΔΣΕ καπετάν Γιώτη της εποποιίας Περήφανο, Κιάφα, λίμνη Μουτσάλια, Άγραφα. Με μηδέν στελέχη αλλά και μέλη από άλλη δεκαετία. Αλλά τα κατάφερε γιατί ακόμη και μέχρι σήμερα έχει τη δύναμη να παράγει ιδεολογία που καθορίζει όχι μόνο την αριστερά αλλά και νεοσύστατες ομάδες αναρχικών.

Ο φοιτητής της μεταπολίτευσης με τις ιδεολογικές του ταυτότητες έβγαινε από τη χούντα με πολύ υψηλό γόητρο και ήταν κάτοχος πολιτικής αλλά και πολιτισμικής ισχύος ικανό να επιδράσει στο σύνολο όχι μόνο της νεολαίας αλλά και της κοινωνίας ευρύτερα. Η μεγάλη συμμετοχή των φοιτητών της μεταπολίτευσης δημιουργούσε ένα πανίσχυρο φοιτητικό κίνημα με μεγάλες δυνατότητες. Το πανεπιστήμιο ήταν η βασική παραγωγή αριστερής ιδεολογίας ενώ το πτυχίο είχε περάσει σε δεύτερη και

τρίτη μοίρα. Η Αριστερά με ένα τέτοιο υποκείμενο τόσο μαζικό και δυνατό πήρε την ιδεολογική και πολιτισμική ηγεμονία εύκολα και χωρίς αντίπαλο.

Ποια όμως ήταν αυτή η ηγεμονία και από τι καθορίστηκε; Σε ποια εμπειρία οδηγούσε; «Πέρναγε αεράκι από εκεί»; Σε καμιά περίπτωση.

Επέβαλε όλο αυτό το διάστημα την πλήρη υπακοή σε ένα πολιτικό πολιτισμικό αξιακό life style εθνοκεντρικό εθνικιστικό ομοφοβικό. Μαζί με αυτά δέσποζε ο ρόλος της αγωνιστικής πανούκλας και να σκεφτείτε ότι όλα αυτά γίνονταν μέσα και γύρω από το πανεπιστήμιο και πουθενά αλλού. Τα άλλα τα εργατίστικα ήταν φοιτητικές φαντασιώσεις εποχής. Οι εργάτες τότε ψήφιζαν ακόμη Δεξια κατά κύριο λόγο αλλά και όσοι ψήφιζαν Αριστερά ήταν Εδαίτες με ελάχιστη κομμουνιστική κουλτούρα και δεν μπορούσαν να παρακολουθήσουν την με έξαψη λενινιστική φλυαρία των φοιτητών επαναστάσεων.

Να φανταστείτε ότι όλα τα κόμματα από την εθνικιστική άκρα αριστερά των 12 μιλίων μέχρι το Πασοκ είχαν για χαρακτήρα αλλαγής, άλλος εθνικοαπελευθερωτικό άλλος εθνικοανεξαρτησιακό άλλος λαικοδημοκρατικό άλλος αντιιμπεριαλιστικό άλλος αντιδικτατορικο και ας είχε πέσει η δικτατορία. Δηλαδή έβλεπαν την ελληνική πραγματικότητα κάτι σαν Γαλλική αποικία κοντά στην Καληδονία και ούτε καν. Και τώρα τα λένε αλλά είναι μετρημένοι στα δάκτυλα, αλλά τότε ήταν η πολλοί και απόλυτη πλειοψηφία στα Πανεπιστήμια.

Πως λοιπόν με αυτά τα προτάγματα να μην τραγουδήσεις τα χώματα και τα αίματα του έθνους την επιστροφή στη παράδοση σαν την μοναδική πολιτισμική προοπτική!. Ακόμη και σήμερα σε φοιτητικά πανό θα δεις τη λέξη χώματα ή τούτο το χώμα κλπ. ή κάτι για τη λατρεία της γης (της γης ως χώμα ελληνικό).Αυτός είναι ο λόγος που υιοθετούσαν και λάτρευαν την γη και το αίμα. Τώρα που ο Μίκης ταυτίστηκε απολύτως με τη Χ.Α. και φυσιολογικώς κάνουν την πάπια.

Πως να μην χλευάζει ο Ξυλούρης τους μαύρους και τη Μαύρη μουσική και να μη ζητάει να απαγορευθεί η ξένη μουσική από τα κρατικά ραδιόφωνα. Ίδιο πολιτιστικό μπαγκράουντ με την ελληνική δεκαετία του 60 αλλά αυτοί οι άνθρωποι είχαν ένα μικρό δίκιο γιατί είχαν τον βούρδουλα του κράτους πάνω από τα κεφάλια τους. Ήταν πιο αληθινοί χωρίς αμφιβολία αλλά μια σταλαγματιά ανοίγματος θα μπορούσαν και αυτοί να πιούν.

Η ξενοφοβία σε οτιδήποτε ξένο είχε φτάσει σε σημεία παροξυσμού και εχθρότητας όχι μόνο απέναντι στον Γκινσπεργκ (πάει στο διάολο) αλλά και σε οτιδήποτε ακουγόταν σαν ξένο. Ο περιθωριοποιημένος Σαββόπουλος είχε τη δυνατότητα να τους απαντήσει και το έκανε με τον Πολιτευτάκια και τους Αχαρνής, ο Σιδηρόπουλος όμως με σκυμμένο το κεφάλι καθόταν στην ορχήστρα δίπλα από τον απίστευτο Μαρκόπουλο.

Η Δεκαετία του εξήντα συντάραξε όλο τον κόσμο. Από το Βιετνάμ μέχρι την Ν.Υόρκη και από την Πράγα μέχρι το Μεξικό μια γενικευμένη αμφισβήτηση κυριάρχησε παντού και σε όλα τα επίπεδα. Ένας νέος αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός ήρθε στο προσκήνιο και ένας ζεστός πόλεμος διεξαγόταν από το Woodstock έως τις ζούγκλες του Βιετνάμ. Τα κινήματα έκφρασης οι νέες ταυτότητες το φεμινιστικό η επανάσταση στον πολιτισμό οι νέες αξίες και σημασίες ο Μάης του 68. Τίποτα από όλα αυτά δεν έκανε την εμφάνισή του στη χώρα και η ευθύνη δεν πηγάζει μόνο από το βαλκανικό ταπεραμέντο της ξενοφοβίας αλλά και από την ανεπάρκεια της Αριστεράς παρά τον εύκολο αντίπαλο την Δεξιά του ελληνοχριστιανικού ψεύδους.

Η Αριστερά είχε φροντίσει από το Πολυτεχνείο του 73 να απεκδυθεί διάφορα περίεργα συνθήματα ξένα προς τα αστικοδημοκρατικά και τα εθνικιστικά της και να αρχίσει την προβοκατορολογία από την αρχή που άνοιξε η Πόρτα από τους «προβοκάτορες.»

Το 1974 στην πρώτη πορεία του Πολυτεχνείου στις 17-11 η εμφάνιση μιας 100άδας Αναρχικών ήταν αρκετή να ακουστούν από τα μεγάφωνα του κτιρίου και από όλες τις ντουντούκες οι

κραυγές περί προβοκατόρων και ξένων στοιχείων και προσπάθεια απομόνωσης των «προβοκατόρων» προκειμένου να αποβληθούν από την πορεία στην Καισαριανή

Αυτό κράτησε μέχρι το 1979 όπου ένα δυνατό αναρχαυτόνομο κίνημα είχε συγκροτηθεί για τα καλά δίνοντας μεγάλες μάχες για μέρες έξω από το Πολυτεχνείο με το ΚΚΕ και έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε όλες τις μετέπειτα πορείες του Πολυτεχνείου.

Μιλούσαν για προβοκάτορες ενώ την ίδια στιγμή οι ηγετικές φοιτητικές παρατάξεις ήταν σε θέση συγκυβέρνησης στα Πανεπιστήμια με την κυβέρνηση της Δεξιάς και μαζί όχι μόνο απαγόρευσαν τις επόμενες πορείες του Πολυτεχνείου υπακούοντας την Πρεσβεία αλλά οι μυστικές τους διαβουλεύσεις είχαν συνέπεια το θάνατο του Κουμή και της Κανελλοπούλου το 1980 αλλά και με αρκετά τραυματισμένα και γνωστά συντρόφια μας. Ακριβώς σε εκείνη την πορεία κάνει μαζικά και δυναμικά την εμφάνισή του το δικό μας υποκείμενο με την γενικευμένη αντιβία που εκφράστηκε στους δρόμους και έκτοτε θεσμοποιείται η πύρινη ουρά των πορειών. Η συνέχεια είναι γνωστή.

Μαζί με την κατάρρευση της Αριστεράς στα Πανεπιστήμια σαν αποτέλεσμα των καταλήψεων για τον 815 την ηγεμονία του φοιτητικού κινήματος αναλαμβάνουν οι συνελεύσεις τα αυτόνομα και ανεξάρτητα σχήματα.

Δεν είχε μόνο εμφανιστεί ένα νέο υποκείμενο αλλά άλλαζε ραγδαία και το πολιτισμικό μπαγκράουντ με την υποχώρηση του θεοδωρακισμού Μαρκοπουλισμού το κλείσιμο των ταβερνών και ήρθε η εποχή όπου η γροθιά της Rock του φεμινισμού και του νέου αντικαπιταλιστικου διαφωτισμού σπάνε τη νύχτα της κλειστότητας. Η νέα εποχή άνοιξε την πόρτα της εμπειρίας του ανοικτού.

Η Μεταπολίτευση δεν μπορούσε πλέον να επιβάλλει τίποτα. Η νεολαία απελευθερώνεται έρχεται η χαρά στο κίνημα. Είναι η εποχή που ο φοιτητής πλέον πάει στο πανεπιστήμιο για ένα χαρτί

χάνοντας με αυτό τον τρόπο το γόητρο και τη δύναμη που απλόχερα του είχε δώσει η Μεταπολίτευση. Η κατάρρευση της Μεταπολίτευσης ήταν πλέον γεγονός.

Το σύντομο καλοκαίρι της μεταπολιτευτικής Αριστεράς τέλειωσε και από τότε η ζωή προχωράει και ανοίγεται ακόμη περισσότερο.

Υ.γ. Μια νύξη πάνω στη Μεταπολίτευση αλλά είναι βέβαιο ότι μπορούν και πρέπει να ειπωθούν πολλά περισσότερα.

Η Τελετή έναρξης αλλά και λήξης χωρίς citius altius fortius στο Παρίσι

Του Νώντα Σκυφτούλη

Προβλέψιμες θα ήταν οι τελετές των Ολυμπιακών Αγώνων στα Βαλκάνια. Οι Έλληνες καλλιτέχνες θα ξεκίναγαν από αρχαία Ελλάδα, οι Αλβανοί από τους Ιλλυριούς, οι Βούλγαροι από τους θράκες, οι Ρουμάνοι από τους Δάκες και πάει λέγοντας. Οι Γάλλοι δεν έκαναν αυτό γιατί η κοινωνία τους παράγει δημιουργεί και γράφει ιστορία και δεν ζει αγκαλιά με σπασμένα αγάλματα και με τα όποια μεγαλεία του παρελθόντος και αυτή η διαπίστωση είναι αποδεκτή από όλους. Έκαναν λοιπόν τελετές με συνέπεια να εξαγριώσουν πολύ κόσμο και κυρίως αυτούς που ονειρεύονται παλινόρθωση των παραδοσιακών αξιών σημασιών ρόλων σχέσεων κλπ

Από την κόλαση που βρίσκεται η Λένι Ρίφενσταλ θα είδε την τελετή έναρξης των αγώνων στο Παρίσι και σίγουρα θα έφτυσε μέσα στο φλεγόμενο καζάνι που βρίσκεται για την ατυχία της, με την ευκαιρία που τις δινόταν να καταγγείλει την εικόνα

παρακμής του δυτικού αστικού-εβραϊκού πολιτισμού. Με καλλιτεχνικό τρόπο φυσικά θα το έκανε. Επεκτείνοντας το ντοκιμαντέρ “Olympia” με αποσπάσματα σωμάτων της Γαλλικής τελετής για να δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στα Άρια σώματα και στο citius altius fortius που οι Γάλλοι είναι αλήθεια το παράκαναν στην απαξίωση του κεντρικού αυτού ολυμπιακού μότο.

Αλλά με τα Αν ιστορία δεν γράφεται. Στον αισθητό κόσμο ανέλαβε η Ζαχάροβα να αποκαταστήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες αλλά και το σύνολο των αξιών και σημασιών που εθίγησαν και υπονομεύτηκαν από την τελετή έναρξης, με τα “πρεζάκια” να μεταφέρουν την ολυμπιακή φλόγα και με τους τραβεστί αποστόλους να πλαισιώνουν τον Δάσκαλό τους στον μυστικό δείπνο.

Η Καθολική εκκλησία κατήγγειλε την εισβολή των μειονοτήτων στην τελετή σαν απόδειξη της εχθρότητας των διοργανωτών στην χριστιανική εκκλησία και σε αυτό δεν έχουν άδικο. Οι πρώτοι θεοκτόνοι υπήρξαν οι πολιτικοί πρόγονοι των συντελεστών της τελετής και τι άλλο θα μπορούσε να περιμένει κανείς από τους απογόνους. Για την Άκρα δεξιά η τελετή έναρξης και λήξης ήταν βούτυρο στο ψωμί της. Σε όλη την Ευρώπη από το Εθνικό μέτωπο ως τον Σαλβίνι και τον Ολλανδό Βιλντερς μέχρι τον γιό του Τραμπ μαζί με όλο το συντηρητικό πλήθος που τους ακολουθεί κατάγγειλαν σαν σατανική τελετή και καλούσαν επισκόπους Πάπες Πατριάρχες σε σταυροφορία ενάντια σε αυτή τη “woke” κουλτούρα όπως την αποκαλούν για να μην χρησιμοποιήσουν άλλες εκφράσεις.

Για τη Ελλάδα δεν χρειάζεται να πούμε κάτι γιατί ήταν προβλεπόμενες οι αντιδράσεις των ντόπιων ακροδεξιών. Η άκρα δεξιά έχει κάθε λόγο να αντιδρά με αγανάκτηση αφού ποτέ δεν έκρυψε ούτε την καταγωγή της ούτε την προοπτική της. Να συντηρήσει το υπάρχον και να εξοντώσει οτιδήποτε αμφισβητεί και σχετικοποιεί την υπάρχουσα δομή κυριαρχίας. Παράλληλα μέσα από τους ρατσισμούς τις ξενοφοβίες τους εθνικισμούς τους εθνοκρατικούς αντικαπιταλισμούς, αντιιμπεριαλισμούς κλπ να ελέγχει ιδεολογικά την γεμάτη οδύνη ψυχή του απλοϊκού ανθρώπου και της μανιασμένης μεσαίας τάξης. Προς το παρόν το πετυχαίνει είναι αλήθεια έχοντας πάρει την ηγεμονία από τα κλασικά αριστερά φαντασιακά τα οποία στην ουσία της ανήκαν. Εκτός όλου του συρφετού που αναφέρουμε υπάρχει ένα μικρό κομμάτι της Αριστεράς που συνδέεται με αυτό το αντιδραστικό κίνημα με ένα πολιτικό και αξιακό νήμα που έχει τεκμηριωθεί από τα εμβόλια και τους εθνικισμούς μέχρι την στάση τους απέναντι στα ατομικά δικαιώματα και μάλλον δεν υπάρχει επιστροφή. Τώρα μάλιστα που η γλαυξ της ιδεολογίας πέταξε από την Αθήνα και δεν υπάρχουν δύο οπτικές δύο γλώσσες δύο σκεφτικά δύο γωνίες η ταύτιση τείνει να γίνει οργανική. θα μου πείτε πάντα υπήρχε και θα υπάρχει ένα σύνολο ανθρώπων το οποίο δεν μπορεί να παρακολουθήσει τους ρυθμούς κίνησης των κοινωνικών σχέσεων και των τρόπων και αυτοί οι ρυθμοί είναι στις μέρες μας πολύ

γρήγοροι οι άτιμοι. Αυτό οκ να το υποστούμε. Όσο ο καπιταλιστικός και ο κρατικός καπιταλισμός ενσωματώνει, αυτοί θα γίνονται περισσότερο συντηρητικοί για να είναι αντισυστημικοί ή κάνοντας την αδυναμία επιλογή ή τελικά βολεύονται με τα υπάρχοντα. Τους πρόλαβε η Άκρα δεξιά στην ηγεμονία διαχείρισης αυτών των υπαρχόντων και ο κίνδυνος της ολικής επαναφοράς είναι ακόμη ζωντανός.

Υπάρχει και μια άλλη πιο ραφιναρισμένη αριστερή αλλά κοινότοπη κριτική προς αυτά τα κοινωνικά υποκείμενα του "δικαιωματισμού" που συνοψίζεται στο "ρεφορμιστικό" της υπόθεσης. Είναι η γνωστή σχέση Μέρους-Όλου στην οποία τα κινήματα αυτά κατατάσσονται ως μερικά χωρίς να οδηγούν σε μια προοπτική συνολικής αλλαγής της κοινωνίας και εννοούν αλλαγή από ένα κράτος υπήκοοι σε ένα άλλο κράτος. Αν και η Αριστερά όλων των εκδοχών δεν έχει ούτε είχε ασχοληθεί ποτέ με τα ατομικά δικαιώματα λόγω του αφηγήματος τους και δικαίως θεωρούν ότι το δικαίωμα στην ύπαρξη ενός ατόμου στην κρατική ή χειρότερα εθνοκρατική κοινωνία δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Αυτός είναι ο λόγος που δεν θεωρούν και το Άουσβιτς όριο εποχής και μοναδικό. Σήμερα που επαναπροσδιορίζεται η υπαρξιακή θέση και όχι η πολιτική, του ατόμου – πολίτη υπήκοο στον κυρίαρχο και αίρονται ένα σωρό καταστάσεων εξαίρεσης αντί να γυρίσουμε στην παλινόρθωση του παραδοσιακού και του συντηρητισμού είναι ευκαιρία να αναγνωριστούμε σαν άνθρωποι ευθύς με τη γέννησή μας χωρίς χαρτιά και πολιτογράφηση-ούτε πολίτες ούτε υπήκοοι- επανιδρύοντας την κοινωνία του ανθρώπινου γένους και να φροντίσουμε την χωρίς κράτος προοπτική της αυτονομίας. Λόγια θα μου πείτε. Ναι αλλά οι Γάλλοι ξεπέρασαν αυτό το Μέρος-Όλον προβάλλοντας την Αντουανέτα να κρατάει το κεφάλι της και την Λουίζ Μισέλ θυμωμένη στις όχθες του Σηκουάνα. Είναι Μερικό αυτό; Ταυτόχρονα άφησαν το citius altius fortius στις πολυεθνικές στους χορηγούς στις διαφημιστικές να διαχειριστούν τους Ολυμπιακούς αγώνες. Να πάλι μια αντίφαση μεταξύ βάσης και εποικοδομήματος! Τι ωραία! Έχουν λοιπόν αναδυθεί νέα υποκείμενα σημασιών με λόγο και γλώσσα ικανά να γίνουν πλειοψηφικά ή και καθολικά. Η αντίσταση η ανατροπή η

επανάσταση η μεταρρύθμιση του υπάρχοντος περνάει μέσα από αυτή τη νέα διαδικασία προκειμένου να γίνει μεταγενέστερη. Και για τους επιλήσμονες ήταν ο Δεκέμβρης του 08 που άνοιξε αυτή την προοπτική στη χώρα που ζούμε.

Ο Αναρχικός Αλφρέντο Μπονάνο δεν είναι πιά αναμεσά μας.

Του Νώντα Σκυφτούλη

Σκέφτηκα να τον αποκαλέσω επαναστάτη αναρχικό αλλά δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά, είναι για εφήβους και πολύ eighties αυτοί οι προσδιορισμοί πέραν του γεγονότος ότι μυρίζουν ατελούς ρόλους.

Μετά είπα να τον πω Αναρχικό Στοχαστή αλλά και πάλι το Αναρχικό και μάλιστα σε βιωματικό επίπεδο υπονομεύει το στοχαστικό και αυτό το γνωρίζουμε από πρώτο χέρι.

Διάλεξα μια λαϊκή έκφραση για τον Αλφρέντο. Μυαλό της Αναρχίας και μάλιστα μεγάλο και ας σταθούμε σε αυτό και τα άλλα τα ατυχή να τα αφήσουμε στην άκρη.

Γέννημα του ιστορικού Ιταλικού αναρχισμού με τον οποίο δεν συμφιλιώθηκε αλλά τον επέκτεινε αφουγκραζόμενος τις νέες σημασίες που αναδύονταν στη δεκαετία 60 και 70 σε μια προοπτική θεσμίζουσα και όχι θεσμιμένη, απειλητική και όχι αδιάφορη.

Γνωρίσαμε την σκέψη του Μπονάνο και της συλλογικότητάς του γύρω από το περιοδικό Anarchismo το 1987 στο περίφημο για την εποχή πανελλαδικό συνέδριο αναρχικών όπου συμμετείχε και ο

Στίνας και ο Ταμτάκος και μετά από πολλές διαβουλεύσεις βγήκε η Ένωση Αναρχικών και η εφημερίδα Αναρχία και άλλα πράγματα που δεν είναι του παρόντος.

Εκεί λοιπόν στο συνέδριο ο Αναρχικός άνθρωπος **Χρήστος Στρατηγόπουλου** σύντροφος του Αλφρέντο μας παρουσίασε όλοκληρωμένα όλο το φαντασιακό αυτής της συλλογικότητας και μια προοπτική την οποία κυριολεκτικά ρουφήξαμε. Από αυτή τη σκέψη δυο τρία πράγματα στρατηγικής τα κρατάμε ακόμη και σήμερα διότι αποτελούν δυνητικά κλειδιά για την μεταβιομηχανική κοινωνία την οποία ζούμε πλέον και δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτό. Έκτοτε γνωριστήκαμε και πολλά άρθρα κοσμούσαν την Αναρχία αλλά και βρέθηκα μαζί του και με τον Άλμπερτ Μέλτσερ του Μαύρου Σταυρού σε πάνελ μεγάλων εκδηλώσεων.

Μιλώντας για τον Μπονάνο δεν μπορείς να λησμονείς τον Χρήστο τον Στρατηγόπουλο και την **Βαγγελιώ Τούντζια** δύο βιωματικούς Αναρχικούς με μεγάλη αγωνιστική παράδοση γιατί ήταν οι πρωταγωνιστές διάδοσης -λόγω έργω- των συγκεκριμένων απόψεων και με τους οποίους είχα τη χαρά να έχουμε στενές σχέσεις μέχρι το 2008 τουλάχιστον.

Ας έρθουμε στην ουσία τώρα κάνοντας δύο σοβαρές επισημάνσεις από τη σκέψη και τις προτάσεις του Μπονάνο επισημάνσεις που διατηρούμε ζωντανές σήμερα χωρίς τις οποίες ειδικά το αναρχικό κίνημα θα παραμένει πολιτικά εκτός πραγματικότητας. Οι δύο αυτές επισημάνσεις αφορούν την ΟΡΓΑΝΩΣΗ και την σύγχρονη ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ όπου εδώ ο Αλφρέντο και οι φίλοι του προανήγγειλε την πραγματικότητα που ήδη έχει ανοιχτεί μπροστά μας.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Μια φορμαλιστική οργάνωση τύπου Ομοσπονδίας Αναρχικών ανήκει σε μια κοινωνία (βιομηχανική) που έχει περάσει και δεν πρόκειται να επιστρέψει. Αυτού του τύπου ειδικές διαχωριστικές λενινιστικές φόρμες(“οργάνωση επαναστατών”, “οργάνωση της συνείδησης”) βρήκαν μια πετυχημένη συνταγή στο κόμμα νέου

τύπου(Κ.Κ.) ενώ στην αναρχική εκδοχή δημιουργήθηκαν αντίστοιχες ομοσπονδίες κυρίως για τεχνικούς λόγους παραμονές ή κατά τη διάρκεια επαναστάσεων.

Ωστόσο κάποια απομεινάρια καθώς και επιβιώσεις της Βιομηχανικής κοινωνίας πάντα θα συνοδεύουν το καινούργιο μοντέλο του καπιταλισμού της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Άν μάλιστα αυτή η Οργάνωση έχει σαν στρατηγικά οράματα -όπως είναι υποχρεωμένη να έχει- τον Κομμουνισμό την αυτοδιεύθυνση την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής(τα εργοστάσια στους εργάτες κλπ) δεν είναι μόνο εκτός εποχής αλλά είναι και ενσωματώσιμη οργανωτικά και πολιτικά στον σύγχρονο καπιταλισμό αφού θα τις επιτρέψει χωρίς δυσκολία να πραγματώσει όλες της της επιθυμίες χωρίς κανένα εμπόδιο αφού αυτά αφορούν τα απομεινάρια μιας κοινωνίας και όχι τις σύγχρονες μορφές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. Δεν είναι ο λενινιστικός χαρακτήρας αυτής της φόρμας (Ομοσπονδία) ούτε ότι το φορντικό μοντέλο έχει εξαφανιστεί ούτε το γεγονός που δεν υπάρχει κάτι ενιαίο να εκπροσωπηθεί ούτε η εξατομίκευση και η διάλυση των δεσμών. Είναι η σύγχρονη τεχνολογία ως κοινωνική σχέση υπεύθυνη για τις αναδιαρθρώσεις που είναι πλέον η νέα πραγματικότητα. Από εδώ πηγάζει και το εξεγερτικό πρόταγμα. Αφορμαλιστικές συλλογικότητες χωρίς πρόταγμα νοικοκυριού, έτοιμες να προκαλέσουν ή να συμμετέχουν στην εξέγερση που είναι κάθε στιγμή αναμενόμενη.

Βέβαια δεν χρειάζεται αυτή η ανάλυση για να διαπιστώθει σήμερα ότι ο λόγος της "ιδεολογίας" των περισσοτέρων αναρχικών ομάδων εντάσσονται στη διαλεκτική της εξουσίας διαμέσου υιοθέτησης κρατικών ιδεολογιών πχ του μαρξισμού.

16 ΑΝΑΡΧΙΑ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΠΟΝΑΝΟ - ΣΤΑΖΙ

Οι αναρχικοί Α. Μπονάννο και Μ. Στάζι συνελήφθησαν στο Μπέργκαμο της Ιταλίας στις 2.2.89 και κατηγορούνται για ληστεία, ανάπτυση κατά της αρχής και ωμοσπονδίας βλάβης. Οι 2 σύντροφοι συνελήφθησαν καθώς έφευγαν από ένα κοσμηματοπωλείο κρατώντας 10 κιλά χρυσό. Αργότερα δήλωσαν ότι πραγματοποίησαν την ενέργεια αυτή για να καλύψουν τις προσωπικές οικονομικές τους ανάγκες και καθώς σαν αναρχικοί είναι υπέρ της ανοδιανομής του κοινωνικού πλούτου, αυτή η ενέργεια βρισκόταν μέσα στα πλαίσια των επιμέρους τους.

Κανονικά ένα τέτοιο γεγονός θα είχε παρουσιασθεί αρκετά σε δίκη, καθώς δεν υπήρχαν σκοτεινά σημεία στην υπόθεση. Αντίθετα ο εισαγγελέας Μαφαρι και ο ανακριτής Fiachetti επιμήνυναν τη διαδικασία 4 ολόκληρους μήνες ενώ ταυτόχρονα προωθούν και νέα δικογραφία. Σ'αυτό το σημείο είναι που γίνεται προσπάθεια από τις δικαστικές αρχές να φορτώσουν στους 2 αναρχικούς και άλλες ενέργειες εκτός αυτών για την οποία συνελήφθησαν. Στο τέλος του Μάη οι 2 σύντροφοι πληροφορήθηκαν ότι οι έρευνες τους συνέδεαν έμμεσα με μία σειρά από ληστείες στην περιοχή του Μπεργκαμο, οι οποίες είχαν μείνει ανεξιχνίαστες. Μία απ'αυτές ιδιαίτερα, έγινε στις 7.4.87 και ο κοσμηματοπώλης δρέπηκε νεκρός μετά από ληστεία στο καταστημά του. Έντεκα λεπτά, λοιπόν, προσπάθεια να κατηγορηθούν για ληστείες κατά συρροή και επιπλέον για φόνο. ΑΥΤΗ η προσπάθεια πρέπει να καταγελθεί σ'όλα τα επίπεδα.

Στο παρελθόν οι σύντροφοι του περιοδικού «ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ», του οποίου ο Μπονάνο είναι εκδότης, είχαν καταγραφεί για πολιτικές ενέργειες. 21 σύντροφοι συνελήφθησαν το 1980 και κατηγορήθηκαν για σύσταση ένοπλης ομάδας, για μια σειρά λήστειων στη Β. Ιταλία, για ένοπλη εξέγερση ενάντια στο κράτος, ακόμα και για πρόκληση εμφυλίου πολέμου. Όλες οι κατηγορίες κατέρρευσαν μέσα σε 6 μήνες καθώς δεν υπήρχε κανένα απολίτιμο στοιχείο, ενώ το σύνολο του αναρχικού κινήματος είχε δραστηριοποιηθεί για να καταγγείλει αυτήν την προφανή σκευωρία. Αυτή τη φορά, όμως, οι δυνάμεις καταστολής έχουν μία συγκεκριμένη κατηγορία ενάντια στους συντρόφους και προσανατολισμό να τους κρεμάσουν στη φυλακή όσο το δυνατόν περισσότερο προσθέτοντας συνεχώς κατηγορίες, τις οποίες όμως φροντίζουν να κρατούν σε συνεχή «συντκό-επίπεδο. Έτσι ελπίζουν ότι θα τους αποροννούσουν πολιτικά, θα εκμηδενίσουν την προσωπικότητά τους.

Σ'αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ότι η τακτική των αρχών δεν πέτυχε οι εκδόσεις όσον οι σύντροφοι ήταν μέλη, συνεχίζουν να θυμόνουν κακικό και η θεωρητική τους δουλειά ταυτοντεται και διανέρεται. Οι αναρχικός αγώνας συνεχίζεται και εξαπλώνεται σε όλα τα μέτωπα του αντιγωνησμού, ενάντια στην εκμετάλλευση και τα διλοφανικά σχέδια του Κεφαλαίου. Αυτή είναι καιά την γνώμη μας και η από σημανική εκδήλωση αλληλεγγύης και είναι επίσης η επιβεβαίωση αυ-

• Στις 18 Ιούλη έγινε εδώ από την Ιταλική πρεσβεία στην Αθήνα εκδήλωση συμπαράστασης στους Μπονάνο και Στάζι, που διοργανώθηκε από την «Επιτροπή Αναρχικών για την συμπαράσταση στουςΜπονάνο και Στάζι» και κυκλοφόρησε και προκήρυξη που δημοσιεύουμε.

Γράμμα από την Ιταλία

Πιάνουν σάρκα και οστά η ασυνομική δικαστική σκευωρία που φοβόμασταν ότι θα κατασκευάζονταν προς ζημιά των συλληφθέντων συντρόφων μας στην Μπέργκαμο για μια ασύστατη κλοπής. Αυτό συμβαίνει επειδή πρόκειται για δυο αναρχικούς των οποίων η επαναστατική δραστηριότητα πρέπει να διακοπεί με οποιοδήποτε κόστος. Μία αποκλεισμοτική απάντηση σε αυτή την ασυρή σκευωρία μπορεί να προελθει μονάχα από τις πρακτικές της ελευθερίας που ολόκληρο το κίνημα θα ξέρει και θα θέλει σαν πράξη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΑΜΟ

20 Ιούνη 1989

Πιάνουμε τον λόγο σχετικά με την περίπτωσή μας για να πούμε μερικά πράγματα, λίγα αλλά καθαρά.

Συλλυφθήκαμε στις 2 του Φλεβάρη κατά την διάρκεια μιας ασύστατος κλοπής εδώ στην Μπέργκαμο σε ένα κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Μεταφερόμενοι στην ασφάλεια μας επαλλήλησαν ευθύς εξαρχής την ληστεία και, έστερα από λίγες ώρες, όταν πλέον ήμαστε γνωστοί τα στοιχεία μας, μας είπαν ότι όντας αναρχικοί θα μας -σφίξουν- αποδίδοντάς μας άλλες ληστείες και έναν φόνο επίσης.

Στην ασφάλεια συμβλήθημε επίσης για αρκετές ώρες στην καθιερωμένη μετωχύρηση του δολοβρμού. Δεν θέλουμε όμως στα να γίνει επιμονή πάνω σαι -διασυνδεσεις- στον δισμό που δεν σκοπεύουμε να πάρουμε θέσεις που θεωρούμε ανάλογες με αυτές ενός θύματος.

Δηλώνουμε ότι την κλοπή την συγχρόνως αποκλειστικά για προσωπικούς λόγους, με λίγα λόγια γιατί είμαστε χωρίς χρήματα και δεκάρα.

Πήραμε από τέλος την ενδονη για το ότι είμαστε αναρχικοί και επαναστάτες.

Συνεχίζοντας στο ήγρο τους, αυτό εις σκευωρίας, προσανακοινωθηκε από την πρώτη στιγμή, οι δικαστές της Μπέργκαμο μας κατηγορούν εμάς για μια άλλη κλοπή με φόνο που συνέβημε σε αυτή την πόλη, στις 7 Απρίλη 1987 και για άλλη μια κλοπή ακόμη, πάντοτε στην Μπέργκαμο, στις 9 Μάρτη 1985, και ισόθεση θα μπορούσε να μην σταματήσει εδώ. Φυσικά δεν έχουμε καμμιά απολύτως σχέση με αυτές τις άλλες κλοπές, αλλά ούτε και με τον αναφερόμενο φόνο.

Αυτές οι κατηγορίες κατηγορίες, συμφώνως εξελκλίβουν αντικειμενικών αποδείξεων, μας επιμρήθησαν, όπως μας είχε προανακοινωθεί από την δικαιοσύνη της ασφάλειας της Μπέργκαμο, με τον σκοπό να μας χτυπήσουν σαν αναρχικούς, όχι σαν λησταί.

Σε εμάς φαίνεται ξεκάθαρος, σε αυτό το σημείο, ο σκοπός των αστυνομικών και των δικαστών ενω να χτυπήσουν ολόκληρο την επαναστατική μας δουλειά και όλη μας την αφοσίωση στους αγωνιστικούς αγώνες των περισσότερων.

Κλείνουμε δεν σας επιστρεφει του κινήματος μας αναπτύχθηκε μια διαφοροποίηση των γνωμών, όταν δεν ακολουθήθημε ο δρόμος της ένοπης συμπής.

Εμείς αποστηρίζουμε φυσικά την θέση αυτών που περιθωριοποιήθηκαν σε αναρχικοί -όταν έχουν ανάγκη από χρήματα ληγαίνουν και τα παίρνουν-, και πραγματι έτσι προσπαθήσαμε να κάνουμε. Αλλά πάρα μας φαίνεται ότι το πρόβλημα μετατοπίστηκε, όπως εξάλλου ήταν προβλεπτό.

Τώρα τα πράγματα έγιναν πιο ξεκάθαρα: κατηγορούμαστε για αδικήματα κλοπών για τον λόγο ότι είμαστε αναρχικοί. Θέλουν να μας κάνουν να πληρώσουμε την επαναστατική δράση μας κατηγορώντας μας για πράγματα που δεν κάναμε ποτέ.

Εμείς δεν φοβόμαστε. Παίρνουμε όλη την ευθύνη για την αναρχική μαχητικοτητά μας είτε ασύνετη στο κρότος είτε ασύνετη σε όλους στασός σας στο σνομα ενός κακώς επαναπτυχθέντος καθοκαστεμμού θέλουν να μας θάψουν.

Αλφρέντο Μπονάννο
Πίππο Στάζι

Υ.Γ. Η δίκη μας θα γίνει πιθανά στα τέλη Ιουλη ή τον Σεπτέμβρη

τού που όλοι γνωρίζουμε ότι οι αναρχικοί έχουν από το δικό τους ατομικό και συλλογικό επίπεδο της ιωλικής συνειδητοποίησης και απελευθερωτικής σχεδιοποίησης και δεν εξαρτώνται από αυτούς που τα Κράτος αναγνωρίζει σαν -σχέτες η αρχηγούς-.

Υπάρχει όμως και η αλληλεγγύη με την έννοια της ενεργητικής υποστήριξης του αγώνα των συντρόφων ενάντια στη φαλκίδωσή τους και της σκευωρίας της αστυνομίας, του τύπου και των δικαστών. Πτυνται εκδηλώσεις αλληλεγγύης όπως συναυλίες στην Ιωλία και τη Γερμανία, ενώ ταυτόχρονα συγκεντρώνονται χρήματα για την αντιμετώπιση της δικαστικής πλευράς της υπόθεσης, όσο και της ιωλικής πλευράς αντιπληροφόρησης.

Η διεύθυνση των δύο συντρόφων είναι:

Alfredo Bonanno Via Gleno 61
24100 - Bergamo Italy
Giuseppe Stasi, Via Gleno 61,
24100 - Bergamo Italy

Οι διευθύνσεις των δικαστών είναι:
Procurature della Repubblica
dr. Gianfranco Mafferi sost.
procura della Repubblica di Bergamo, Bergamo, Italy.
& Giudice d' instruzione E. Fiachetti
Ufficio Instruzione
Tribunale di Bergamo
Bergamo, Italy.

Η διεύθυνση για την οικονομική αλληλεγγύη ενόχρονης είναι:
Conto corrente postale 16464950,
Carmela di Marco, Catania, με την ένδειξη -contribution fo trial carpenter- (συνεισφορά για τα έξοδα της δίκης).

J.W. από τις αράδες συμπαράστασης στους A.MII. και Γ.Σ.

Δημοσίευμα της εφημερίδας της Ένωσης Αναρχικών Αναρχία το έτος 1989 για τη τότε δίωξη του Μπονάνο και του Στάζι

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΟΓΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ

Παρά το γεγονός ότι στη δεκαετία του 80 είχε κάνει απλώς την εμφάνιση της η νέα τεχνολογία ο Μπονάνο έριξε μεγάλο αναλυτικό βάρος σε αυτη την πρωτοεμφανιζόμενη δομή και οι εξελίξεις τον δικαίωσαν απολύτως. ήδη η σύγχρονη τεχνολογία παράγονταν και χρησιμοποιούνταν στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς προσδίδοντας ισχύ και παντοδυναμία στον σύγχρονο “ολοκληρωτικό” κρατισμό. Η εισαγωγή της τεχνολογίας στην παραγωγή και στην εργασία θα διεύρυνε την αλλοτρίωση μέσα στην εργασία παράγοντας τυποποιημένη σκέψη και ρομποτοποίηση πράγμα το οποίο βιώνουμε, Αν δηλαδή στο φορντικο μοντέλο η αλλοτρίωση κατά τη διάρκεια της εργασίας είναι σχετική εδώ η εργασία μέσα στην σύγχρονη

τεχνολογία απαιτεί απόλυτη αλλοτρίωση και υποταγή του νου και του σώματος στο καταμερισμό.

Σε μακροκοινωνικό επίπεδο η κυρίαρχη Ελίτ της εξουσίας από τη μια μεριά κάτοχος της τεχνολογίας και η υποταγμένη κοινωνική τάξη από την άλλη που οδηγούνται σε μια κατάσταση αποκλεισμένων(εσώκλειστων) με μηδενική δυνατότητα επικράτησης των από κάτω. Αυτός θα είναι ο τύπος της κοινωνικής οργάνωσης με βάση την τεχνολογική κυριαρχία. Οι εξεγέρσεις με οποιοδήποτε πρόταγμα μερικό ή ολικό δεν θα έχουν καμιά δυνατότητα επιτυχίας αφού το χάσμα ισχύος μεταξύ των κατόχων της τεχνολογίας-τεχνογνωσίας και των αποκλεισμένων θα είναι άπειρο. Αυτές τις εξεγέρσεις σε αυτό το καθεστωτικό πλαίσιο τις ονομάζει Αλογικές χαρακτηρίζοντας έτσι την ματαιοπονία τους.

Αυτός είναι ό λόγος που προτεραιότητα είναι η καταστροφή αυτής της τεχνολογικής κυριαρχίας και από εδώ πηγάζει επίσης το εξεγερτικό διότι δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για οικειοποίηση των μέσων παραγωγής, παρά μόνο μετά την καταστροφή και την αποδιοργάνωση του υπάρχοντος.

Και κάτι άλλο. Ως αναφορά το ένοπλο στους αναρχικούς κύκλους δεν χρειάζεται να γίνεται μεγάλη κουβέντα διότι υπάρχει μια σταθερή θέση. Σε καμιά περίπτωση ένοπλες διαχωρισμένες οργανώσεις αλλά ως μια στιγμή της διάρκειας του αντιεξουσιαστικού αγώνα που δεν χρειάζεται να χαρίζουμε αυτή την επιλογή απολύτως στο κράτος και στους εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Αυτό έχω ακούσει να λένε και για τον Αλφρέντο.

Έγραψα για την μνήμη ενός που έζησε πλήρης ημερών. Φυσικά με φυλακές με κατ’ οίκον περιορισμούς με συνεχείς διώξεις με απελάσεις με.με. με. Αναρχικός ήταν τι να κάνουμε.

Αντίο σύντροφε Μπονάνο.